C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 27 Syn Landrua.pdb

PDB Name: Vampýra - 27 Syn Landrua
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, který mu tehdy ukradla Felidae.

Felidae je upírka ve službách tajuplné moci, uvedla do chodu události vedoucí k Lilithině zrození a sleduje tím plán, který má změnit svět lidí i upírů..

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Protože je lesbického založení, zamilovala se do Lilith. Její cit se však následkem magického moru obrátil v pravý opak: v důsledku toho se spojila proti Lilith s Landruem.

Upíři: Nikdo dosud nepoznal tajemství jejich skutečného původu, třebaže žijí v klanech vedle lidí už od pravěku. Jediný způsob, jak stvořit nového upíra, spočívá v tom, že se dá lidskému dítěti pít z Liliového kalichu černá upírská krev. Kodex upírům zakazuje zabíjet se navzájem. Lilith se proti tomu prohřešuje, a proto je nemilosrdně pronásledována.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od praupírů - se stává stále citlivější na světlo.

Duncan Luther, Lilithin spolubojovník, probuzený k novému životu, primář dr. Romano a callboy Paul Kravetz mají společné jedno: všichni jsou mrtví a všichni byli kousnuti Lilith. Poslušní magického naprogramování byli dovedeni do Uruku v Iráku (bývalé Mezopotámii). Zde začali kopat a aktivovali symbol ve skalní jeskyni, jenž probudil daleko odtud, ve Skotsku, zlodějku kalichu Felidae z dlouhotrvajícího spánku.

Tato upírka, která kdysi stvořila Lilithinu matku Creannu, se vydala hledat a našla Lilith. Rychle poznala, že Lilith kvůli svému předčasnému probuzení nezná své předurčeni. Nabídla jí doplnění chybějících vzpomínek - Lilith se ale musí napít z Liliového kalichu. Felidae jí však zamlčela, že tím se vzdá lidské části svého já.

Tři mrtví v Uruku mezitím odkryli podzemní jeskyni, ve které číhal strážce, jenž sice zabil Kravetze, nicméně zbývajícím dvěma se podařilo ho přelstít a zničit. Jeskyně ústí v zdánlivě nekonečnou chodbu. Luther a Romano se vydali na cestu...

Také Landru vycítil, že je kalich znovu na světě. Zachytil stopu a vtrhnul - díky Bethiné zradě - přímo doprostřed Lilithina zasvěcovacího rituálu. Lilith se tak z kalichu nenapila. Landru a Felidae opět stanuli proti sobě po dvě stě šedesáti osmi letech. Tehdy Felidae ukradla nesvátost strážci kalichu Landruovi. Nyní se oba upíři v boji navzájem těžce poranili. Landruovi se podařilo uprchnout a kalich vzít s sebou.

Když ho Lilith pronásledovala, rozdělil ji pomocí magie kalichu na dvě těla: lidské a upírské. Zlá Lilith vybíjí veškeré své temné sklony a nakonec dostala od Landrua za úkol zadržet své druhé, dobré já a dopravit ho do Salem Enterprises - genové továrny sydneyského upírského klanu, kde se pracuje na umělém tvoření upírů a také se zkoumá oddělený kousek symbiontu. Protože se však nechtěla se svým dobrým já o Landrua dělit, rozhodla se dobrou Lilith zabít. Chybička se vloudila - při pokusu o vraždu se obě těla opět spojila.

Jednoho cíle však Landru přece jen dosáhl: podařilo se mu s kalichem uprchnout.

Adrian Doyle

Syn Landrua

Sv.027

Oblast sydneyské muzejní vesnice byla uprostřed noci zalita jasným světlem. Zvláště hala, ve které byla nalezena většina koster, tonula v ostrém umělém osvětlení. Zápach ze starých, proti všemu zdravému rozumu otevřených hrobů se vznášel ve vzduchu.

Joe Hardley si nasadil na rty a nos chránící roušku, čímž si vysloužil posměch některých kolegů. Samozřejmě věděl, že bude cítit ten odporný smrad i nadále. Ale aspoň se chránil před bakteriemi, kterými se to v tomto ráji červů jen hemžilo...

Zastavil se. Jeho touha po cigaretě narůstala, jenže za to, aby si kvůli ní sundal roušku z úst, mu nestála.

Roy Bourmester se šklebil pár kroků od něho a dělal, co bylo zakázané. Špičkou boty kopl do loketní kosti jedné rozbité kostry a zachechtal se, když se zpuchřelá kost rozpadla.

Nejen z toho se dalo pochybovat o Bourmesterově duševní úrovni. Hardley měl už dávno podezření, že se stal policistou jen proto, aby byl vždycky, když se něco stane, u toho. Bylo to totéž, jako kdyby někdo studoval chirurgii jen proto, aby mohl dát legální posvěcení své temné zálibě v řezání lidského masa...

"Tomu chudákovi nějak chybí vápník," uchichtl se Bourmester. "Hele a tady ta plíseň vypadá jako zubní kaz, nezdá se ti, Joe?"

"Mně se zdá," odpověděl Hardley a odvrátil se, "že ty jsi zatracený idiot. Měli by ti sebrat bouchačku, než to z ní jednou někomu našiješ do pupku!"

Bourmesterův hlasitý smích nutně přitáhl pozornost Franklina a Menningse. Ti oba stáli na druhém konci haly u okna a tlumeně se bavili. Při cigaretě, jak Hardley zaznamenal se závistí.

"Chceš mi ji ty vzít?" křikl na něho Bourmester s přátelskostí zmije.

Hardley se k němu už zpět neobrátil. Ne ze zbabělosti, jen ze zhnusení, proti kterému neexistuje žádná ochrana.

Pohledem klouzal po podlaze. Přibližně uprostřed haly stál prázdný podstavec. Exponát, který na něm původně stál, se ještě nenašel. Vandalové jej zřejmě vzali s sebou. Ale kolem podstavce se nacházela geometricky přesná kruhová hranice z naházených koster. Ty někdo neznámý ještě předtím s vynaložením neuvěřitelné energie vyhrabal ze země v celém okolí a dokonce i tam, kde se nacházely stavby a baráky historické čtvrti, vylámal desky podlah, aby se dostal ke kostrám. A to vše za jedinou noc! Místní hlídač jménem Orkney se nacházel v ošetřování psychiatrů. Skálopevně se zapřísahal, že kostry viděl, jak se samy od sebe procházely po nočním přírodním muzeu!

Pozornému pozorovateli nemohly uniknout poukazy na to, že tu skutečně má co do činění s něčím mimořádným. A přece nikdo z okruhu vyšetřujících oficiálně tuto tezi nevyslovil. Hledaly se důkazy pro pachatele z masa a krve - a ty taky nalezeny budou, jako vždycky, když se něco najít chce.

Hardley sice na jedné straně nenáviděl každodenní banalitu - na druhé straně by tváří v tvář zdejším událostem byl vděčný za jakékoli normální vysvětlení.

Přesvědčil se, že Bourmester přešel k Menningovi a Franklinovi, aby zase chvíli drásal nervy jim.

Pak opustil halu a vyšel do teplé noci. Konec listopadu směřoval obrovskými kroky k australskému létu.

Léto...

Na nic jiného nemohl mít Hardley menší pomyšlení. Zrovna teď to s ním Annie skončila. Už jako třetí, která si nemohla zvyknout na jeho extrémní pracovní dobu. A přitom vkládal do té horkokrevné brunety takové naděje. Její klín měl takovou s ničím nesrovnatelnou vůni, za kterou by k smrti rád vyměnil tady tohle.

Snad by se přece jen ještě dalo něco spravit. Sice nikdy za žádnou ženou neběhal, ale Annie...

S obtížemi nasál vzduch nosem. Rouška mu překážela. Vyhrnul si ji nahoru na kořen nosu a líce. Mohl by si tu věc sundat úplně, ale nevěděl, jestli ji nebude vzápětí zase potřebovat. Všude se dalo zakopnout o nějakou kostru. Některé se válely i na ulici; jiné ještě napolo trčely z děr. Bylo to, jakoby ty kostry ze země nevyrvala ani lidská ruka, nýbrž jakýsi na kosti zaměřený magnet.

Hardley hrábl do kapsy kalhot a vytáhl krabičku cigaret. Několik vteřin nato si zapálil a vypustil dým k měsíci.

Obrovské množství lamp zalévalo okolí jasným světlem. Všude hlídkovali policisté. Případ vzbudil velkou pozornost. Zhanobení tohoto místa upoutalo pozornost nejprve medií, vzápětí pak i obyvatelstva. Následovala běžná lavina. Nyní bylo na programu dne zamezení dalším škodám. Nasadit náhubek tisku. Cenzura zpráv...

Hardley se zastavil nad jedním kráterem v zemi a zavrtěl hlavou. Ta díra vypadala, jako by vybuchlo něco pod zemí. Kameny z dlažby ležely rozházeny široko daleko. Tváří v tvář takovým výjevům se nikdo nesmí divit, že jsou noviny poslední dva dny plné strašidelných historek.

"Tak jak, Royi? Dýchací cesty potřebují vyasfaltovat, co?"

Trhl sebou. Louise i v uniformě vypadala jako vamp převlečený za muže. Bohaté světlé vlasy jí díky gelu vytvářely

lesklou hřívu kolem celé hlavy. Oční linky a stíny ještě prohlubovaly dojem, že jí nejde o nic jiného, než jak někomu zamotat hlavu.

Hardley s ní vycházel v podstatě docela dobře. Věděl, že u ní nemá žádnou šanci. Tím byl na rozdíl od ostatních snílků na revíru značně ve výhodě. Louise k němu zpravidla přistupovala jako k člověku, a ne jako k objektu konzumace.

Odhodil cigaretu a rozdrtil ji podpatkem. "Nevěděl jsem, že tě taky nasadili za trest..."

"To taky ne. Potřebuju přesčasy, abych se pak mohla pár dní vyspat vkuse."

Hardley nevěděl, jestli jí to má věřit. A vlastně to ani nehrálo žádnou roli.

"Ta věc ti sluší. Na co to je?" Ukázala na jeho obličej a zvlášť pak roušku, kterou měl pod očima.

"Spíš proti čemu," opravil ji a s nepatrným nadšením ukázal směrem k budově, odkud právě vyšel. "Ale nosím to hlavně kvůli Bourmesterovi - jestli rozumíš."

Louise pokrčila nosem. Vypadala k nakousnutí, ale to věděla. "Rozumím. Znám spoustu opruzů. A ti všichni snad museli chodit k Bourmesterovi do učení. Anebo má bratra, o kterém nic netuší..."

Hardley se zasmál.

V Louisině pohledu se kromě veselí nečekaně objevil ještě výraz náklonnosti. Krátce se ohlédla, jako by se musela ujistit, že nikdo nestojí dost blízko, aby rozumněl, co Hardleyovi říká. Pak našpulila rty. "Proč ty ses vlastně nikdy nepokusil mě sbalit?"

Svůj úžas nepředstíral. Ale pozorně zkoumal její výraz, jestli si z něho nedělá legraci. Nemohl nic zjistit, zdálo se, že to myslí vážně, ale kdo se vlastně v ženách vyzná?

"Muším zase dovnitř..." Ukázal směrem k budově, za jejímž oknem se rýsovala Bourmesterova silueta. Stál k oknu obrácen svými širokými zády a škrábal se na zadku.

"Počkej!" Zastoupila mu cestu. "Z čeho máš strach? Ze mě?" Zasmála se, čímž odhalila své vlastní rozpaky, a dodala: "Nemusíš. Mám tě ráda. Nejsi jako ti ostatní..."

Nerozhodně zůstal stát na místě a přešlapoval z nohy na nohu. Nohy se mu třásly a prozrazovaly, jak je jeho okázalý klid jen předstíraný. Měl strach Louise věřit. Ale současně zřejmě neexistovalo nic, po čem by právě teď nezatoužil víc než po její přízni. Pověst, jaká ji předcházela, mu mohla být ukradená. Znal ji dost dobře, aby věděl, že ji může považovat za kamarádku.

"To má být," zeptal se drsně, aniž by se pohnul z místa, "vyznání lásky?"

"Prozatím jen vyjádření sympatií." Usmála se a otočila. "Zavolej mi, až budu mít někdy volný den. Číslo máš určitě v kalendáři. Jsi přece chytrý chlapík..."

Hardley na ni hleděl a v krku měl sucho. Najednou cítil nelidskou žízeň. Že by vypil celý...

Myšlenky se mu řinuly jako krev z otevřené rány.

Louise se od něho vzdálila na několik kroků. A zatímco ještě stále obdivoval její přímo úžasný zadeček ve služební sukni, vytvořila se náhle před ní zářivá čára, tenká jako ostří břitvy a právě tak vysoká jako Louise. Tato kolmá linka se neměnila. Ale Louisina fantastická postava se najednou počala zužovat, až docela snadno prošla tenoučkou škvírou.

Její zmizení provázel strašlivý zvuk nasátí. Pak bylo místo, kde předtím šla, prázdné a Hardley se se zdušeným výkřikem rozběhl za ní.

Sežralo ho to taky.

Za zářící škvírou číhala hustá tma - černočerná jako havran.

Joe Hardley měl na okamžik pocit, jako by se skutečně zredukoval na sílu pouhé čáry. Cosi ho najednou uchopilo po celé délce těla - a strhlo s sebou.

Cosi...

V první chvíli byl přesvědčený, že to je výpadek proudu. Jako by zhasly všechny lampy najednou. Ale když zaklonil hlavu, neuviděl jedinou hvězdu a ticho najednou získalo na takřka příšerné dimenzi.

Když zaslechl tichý pláč, domníval se nejprve, že snad vychází z jeho vlastních úst. Není přece, proboha, žádný hrdina a nic lidského mu není cizí. Snad kdyby byl takový drsňák jako Bourmester, to by své city zapíral...

Ale nebyl to jeho zvuk.

Ten nářek patřil...

"Louiso...?"

Ticho.

Jakýsi úzkostný hlas řekl: "Joe? Kde - to jsem? Pomoz mi! Musela jsem někam spadnout..."

Zaváhal a přemýšlel, jestli jí má ponechat tu naději. "Nikam jsme nespadli," řekl nakonec. Napřáhl ruce dopředu, protože ji slyšel někde přímo před sebou. Na nic však nenarazil, a to ani když, jak se mu zdálo, postoupil o kus dál. Ta čerň byla jako nějaká tekutina, která však nepromáčí a ve které se nedá utopit, třebaže úplně zahaluje celé tělo.

Utopit...

Pít...

Ježíši, ještě nikdy neměl takovou žízeň. Hrdlo měl úplně vyprahlé. Zvedl ruku a přitiskl si ji ke krku. Současně ho uklidnilo, že dosud nepřišel o hmat. Nahmatal se jako vždycky. V tomto směru se nic nezměnilo. Rozdíl byl pouze v jeho okolí, které jako by se najednou rozplynulo. Něco tu stále ještě existovalo, ale nedalo se to uchopit. Unikalo to každému pomyšlení a.. .

"Kde - jsi, Joe?"

"Tady," odpověděl chraptivě. "Tady..."
"Kde?"
"Já nevím."
"Nehýbej se. Dojdu k tobě..."
Hodně štěstí, pomyslel si, sám zděšen vlastním sarkasmem.
Náhle ji ucítil. Opravdu se jí podařilo ho v tom labyrintu prázdnoty a černi najít.
Její ruka mu přejela po břiše. Nehty na rukou se mu zaryly do látky košile a snad dokonce strhla něco z kůže.
Hardley by jí ale odpustil ještě mnohem víc. Ten dotyk mu dodal novou odvahu. Sám natáhl ruce před sebe a čehosi se zachytil. Čehosi teplého, hebkého, hmatal výš a dotkl se suchých, rozpraskaných rtů.
"Jsi to ty?" zeptal se stísněně.
"Žízeň. Umírám... žízní... Kde to jsme?"
"To kdybych věděl. Ale musí v tom být něco nenormálního. Viděla jsi tu čáru, která tě pohltila?"
"Čáru? Pohltila...?"
Nemělo to smysl. Jeho prsty jí vnikly do úst, spíš bezmocně než ochotně se otvírajících, a tu se zděsil, když se dotkl uvnitř tvrdého svalu, který rozhodně nemohl být Louisiným jazykem, který ještě před chvílí tak svůdně olizoval rty.
Hardley ucukl rukou zpět a sáhl si sám do vlastních úst. Tělem mu projela ošklivá bolest. Začínala u obou ledvin a vyzařovala všemi směry. Když dorazila do mozku, jako by ho začala nadouvat. A pak zase smršťovat. Jako by mu celé tělo vysychalo zevnitř.
Najednou se Louisin dotek ztratil. "Co - je...?" zachroptěl.
Někde před sebou, za sebou, nebo vedle sebe zaslechl její kašel.
Byla dál než on. Měla před ním náskok...
Kupodivu Hardleyho smysly opustily, teprve když už měl pocit, že je zabetonovaný v jakési mrtvé, dehydrované tkáni.
Smrt ho drtila mezi imaginárním kladivem a kovadlinou.

Žízeň.
Měsíc visel na noční obloze jako choré, bledé oko a budil touhu vznést se na kožnatých křídlech až k němu a zničit jej. Zabořit do něho ostré drápy a vysát z něho rosol. Žízeň.
Spěchala prázdnými ulicemi, prchala pryč od onoho místa se znesvěcenou zemí. Z krypty, ve které zemřela.
Ona?
"Jáááá...!" Zvuk jí temně sklouzl z plných rtů. Její zuby, u člověka nevídané, se chtivě leskly.
Strnula na místě. Naslouchala. Rozhlížela se jako štvané zvíře.
Monotónní kroky - přibližovaly se.
Stála na chodníku, zahalena stínem noci, a nehýbala se.
ŽÍZEŇ!
Život tvora na její kůži byl spjat s jejím. Ta látka, která vypadala jako hříšně provokativní šaty. Přiléhavá, zdůrazňující veškeré křivky. Klenutí pevných ňader především. Také nekonečně dlouhé, štíhlé nohy, půvabnou šíji, ovinutou obojkem, jako by bylo možno na něj této bytosti noci připnout vodítko a vodit ji, unášet a řídit po libosti...
Sladké šílenství.
Kroky se zastavily. Objevil ji.
Byl to pěkný mladík v džínsách, tričku s nápisem No Nuke - No French a rozšmatlaných teniskách. Ruksak na zádech ho převyšoval skoro o celou hlavu.
Stáhla se zpět. Cítila, jak se její drápy proměňují v útlé, něžné prsty a jak oba výrazné špičáky mizí za rty.
On však z toho nemohl vidět nic. Viděl jen její obrys a teď - při váhavém přiblížení - detaily, jako hřívu černých vlasů, půvabný obličej s výraznými lícními kostmi a malachitově zelenýma očima, které dokonce i zde, v nočním stínu, zářily, jako by jim za duhovkami hořela dvě malá svůdná světýlka.
Chtěl kolem ní projít. Mohlo mu být nanejvýš devatenáct nebo dvacet a byl to - jak dokazoval vzpurný rys v koutku úst - malý revolucionář. Jeden z těch, co jako don Quijote bojují proti větrným mlýnům a z nepravostí světa je jim na zvracení.
Lilith se do něho okamžitě zamilovala.
Žízeň...
Kolem jejích tenat neprošel. Lapila jej. Pohledy a lichotivými slůvky. Žárem a potem.
"Jak se jmenuješ?"
"Mark."
"Mark... Nenašel jsi žádný nocleh? Jsi na cestách?"
Pokoušel se bránit jejímu hypnotizujícímu hlasu. Ona však každý jeho pokus o odpor odrovnala ještě větším množství charismatu, ještě větším sex-appealem.
Lilith měla pocit, že se sama spaluje. Jako by veškerá její vnitřní energie vzplanula jako suchá sláma. Aby oblouznila svoji oběť...
"Ano. Jsem na trampu. A neměl jsem štěstí s ubytováním."
"Dítě štěstěny," zacukrovala. "Pojď. Ještě nikdy ses nevyspal lépe, než u mě! Je to hned tady, tady na trávníku..."
Došli k domu jeho přání. Lilith ho vedla za ruku a nechala ho, aby otevřel dveře.

Za nimi na ně čekala postel, veliká jako zahrada.

Lilith ho zbavila těžkého ruksaku a vyloupla z šatů. Symbiont na její kůži pohotově odhalil klín a ňadra. Její nahá kůže se dotýkala kůže cizí.

Bylo to jako sen.

Lilith sténala v extázi. Mark hlasitě a vzrušeně oddechoval. Přitiskla ho k měkkému podkladu a usadila se mu na holeně. Nataženými pažemi se na vteřinu chlípně opřela o jeho širokou hruď. Její tělo se napjalo jako luk, od jehož tětivy se má každou chvíli odpoutat šíp.

Pak se uvolnila a hladila ho dlaněmi stále výš až ke krku. A pak zase níž k bedrům, kde se počínalo vztyčovat jeho skvostné mužství. Markův obličej se rozpálil. Ústa měl pootevřená. Neřekl však ani slovo. Jen hleděl na tu přeludovou postavu, která mu nedovolovala, aby převzal iniciativu - ještě ne.

Lilith se naklonila dopředu a špičkami ňader mu přejížděla po břiše. Až nad jeho genitál, který se výbojně pokoušel vklouznout mezi prsy, což se mu ovšem nepodařilo, neboť putovala ještě dál, nad jeho silná stehna. Vlhkým jazykem mu obkroužila pupek. Palci a ukazováčky mu laskala prsní bradavky, dráždila je, dokud neztvrdly a nezcitlivěly i na nejjemnější dotek.

Potom políbila hebký koneček jeho údu. Dodala mu zbytek potřebné tvrdosti a zamířila zpět k ústům. Hýčkala ty mladé, lačné rty, i nedočkavou, dravou murénu za nimi, jež se ovíjela kolem hada v jejích ústech, aby s ním zápasila, zatímco jeho dech počínal přecházet v nepotlačované supění. Lehce se mu otírala o úd svými půlkami, teprve pak ho uchopila a konečně si ho vnořila do úzké hlubiny.

"Ano, nabodni mě!" šeptala, vrněla, vzdychala hrdelním hlasem.

V tom okamžiku se přes ni převalila exploze.

A rozervala závoj.

Nikko... Ta zlá Lilith, která ji chtěla zabít na oltáři v kryptě. Všechno to zvrácené a špatné z upírské části jejího já, které se vzápětí přelilo zpět do její dobré polovičky, aby se opět spojily v jediné identické tělo.

Lilith zírala dolů na Marka.

Musel si povšimnout změny v jejích očích - pokud vůbec ještě něco viděl a nebyl už docela Stržen svými pocity.

Žíííííííííízéééééň!!!

Nebylo to už k vydržení.

Pulzování v jeho tepně lákalo a směřovalo její touhu jen na vytouženou krev. Na ten životadárný nápoj, elixír, který potřebuje stejně nutně jako i její nepřátelé a jež jí dává zapomenout na slabost...

Zdušeně vykřikl, jako by mu v mozku zatepala bolest.

Lilith tomu nevěnovala pozornost. Cítila, že je konec. Cítila, jak pod ní ochabl. Jak se veškerá jeho tvrdost zhroutila do sebe jako domek z karet a jak on pak hned vyklouzl z jejího klína.

Pila orgiasticky, jak jen je upír schopen...

...a teprve v poslední chvíli se zarazila, jinak by musela mrtvému zlomit vaz, aby se ujistila, že nestvořila žádnou kreaturu.

Ještě v něm byl zbyteček života.

Zatímco se z něho zvedla a hleděla, jak se mil zacelují stopy po jejích zubech na krku, cítila i jeho mdlý tep.

Mdlý, jako je oko měsíce.

Byl v bezvědomí.

Tráva mu měkce ustlala. Dům jeho přání, postel jeho rozkoší, zmizely.

Lilith ani neotevřela žádné dveře, aby jimi vyšla do závratné noci.

Látka na její pokožce se zase uhladila a skryla tělesné vnady. Jediným pomyšlením se proměnila v netopýra a silnými údery křídel vylétla vzhůru.

Stále v ní ještě tvrdošíjně doznával šok z toho, že je zase spojena se svojí negativní polovičkou, která ji nutí pít krev - a která jí dokázala, že by mohla být něčím mnohem víc. Samostatným zloduchem, zbaveným všech zábran, které jí ukládá její lidské dědictví...

Lilith v duchu tajně doufala, že tento zloduch z ní už nikdy neunikne znovu na svět.

Vzpomínala si na vše, co dělala, když z ní unikl!

Hnusné. Odporné...

Jen pocit hnusu ji hnal vstříc cíli.

Tam, kde zanechala bytost, které jsou takovéto pochyby cizí. Žije Felidae ještě vůbec?

Obloha nad Fromborkem byla jako z olova a působila depresivně. Samotné město zmírňovalo tento dojem. Mělo svoji starobylou krásu. Těžká strava pro oči zvyklé na nafoukanou modernu.

Mezi lipami a jeřáby se tyčily domy s růžovými špičatými štíty, jejichž předzahrádky byly zútulněny těmi nejjednoduššími prostředky. Ulice byly stále ještě dlážděné, nevyasfaltované.

Jennifer Blakeová zůstala asi na minutu sedět za volantem svého auta. Zastavila na kraji silnice a nechávala na sebe působit ten pitoreskní obrázek.

Tak ráda by sem přijížděla pod záminkou odpočinku od "american way of life" a od velkoměstského stresu. Nicméně vyhledala tento kousek země proto, aby zde zemřela.

S trhnutím se narovnala. Její štíhlé tělo zatím ještě stále nevypadalo jako napadené sžíravou nemocí. Jen v obličeji byla tato pěkná třiadvacátnice trochu pohublá, o to však byly její rysy jasnější. Světle hnědé vlasy jí spadaly až na

ramena.

Jennifer měla skoro veškeré oblečení z jemné tmavé kůže. Bundu a kozačky měla navíc zevnitř podšité kožešinou. Bledost své pleti ukrývala pod decentním nalíčením. Chtěla se vyhnout soucitu, jak jen to šlo. Dokáže-li si toto přání prosadit natrvalo, to se teprve ukáže.

Mara a Stefan všechno věděli. Nebylo by dobré začít jejich obelháváním. Navíc ti dva patřili k tomu vzácnému druhu lidí, kteří mají v životě pro smutné věci právě tolik místa jako pro veselí. Jennifer v ně doufala. Potřebovala oporu. Měla strašlivý strach z konce...

Minulou noc přiletěla z USA do Berlína a tam přesedla na letadlo do Gdaňská.

Tam si v půjčovně vyzvedla rezervované auto a nyní, po mnoha letech, byla poprvé zase zde, kde byly kořeny její značně zdecimované rodiny.

Mazury.

Severovýchodní kout Polska, někdejšího Východního Pruska.

Tu někdo zaklepal na boční okýnko a Jennifer sebou trhla. S námahou se vzpamatovala z úleku a stáhla sklo. Dovnitř k ní nakoukla růžová tvář ženy v šátku a lámanou němčinou se ozvalo: "Myslela jsem, že na sebe upozorním. Vypadáš tak ztraceně, děťátko. Zabloudilas, děvenko?"

Jennifer si odhrnula pramen vlasů za ucho. "Poznávací značka na voze je polská. Odkud víte, že jsem Němka...?" (Byla jsem, pomyslela si. Byla jsem Němka.

Anebo člověk zůstává navždy tím, čím se kdysi narodil...?)

"Podle poznávací značky, co máš na tváři, děťátko," zašilhala na ni stařena. "Koho nebo co hledáš? Byla jsi tady už někdy?"

Nepřítomně přikývla.

"Mnoho se tu nemohlo změnit. Musela bys..."

"Nevím už, jak se jede do Krutynu, nejbližší vesnice," přerušila ji Jennifer. "Na cestě tam bydlí mí příbuzní, dobří přátelé..."

"Krokowští?"

Jennifer překvapeně přikývla. Současně si všimla, že ta stařena má za nehty na rukou malé černé skvrnky. Možná znamení nějaké nemoci.

Jennifer vždycky cítila ostych, když na ni někdo promluvil. Chlad táhl otevřeným okýnkem dovnitř do auta.

"Ve městě už je skoro nebývá vídat. Dva dny v týdnu mám na zdejší tržnici své místo, v zimě taky. Ale tuto mladou rodinu jsem už dlouho neviděla. Doufám, že jsou všichni zdraví..."

"Jsou," konejšila ji Jennifer. Bude si zase muset zvykat, že existuje sousedství, které přesahuje dál než na stejné patro výškového domu. "Těsně před svým odjezdem jsem s nimi mluvila telefonem... bylo to sice dost těžké, ale to nezáleželo na nich."

Stařena souhlasně přikývla a krátce pohlédla na sloupy s dráty, které kromě proudu tady zabezpečují mnoha domům i telefonní spojení. Tyto dráty mají jediný nedostatek: že jen málokdy fungují bez poruch.

Pak Jennifer obdržela informaci, jak se musí dostat k domu své sestřenice. Když se se starou ženou rozloučila, všimla si v jejích očích podivného lesku. A když pak se při rozjíždění podívala do zpětného zrcátka, stála ještě ta podsaditá malá žena bez hnutí na chodníku a hleděla za ní. Paže se jí houpaly jako bez života. Nezamávala.

Proč taky?

Jennifer se pokoušela zapomenout na tuto epizodu, která jí pomohla dostat se dál. Nemusela zajíždět hlouběji do města. Úzká silnice po jeho obvodu ji přivedla k silnici s rozbitým asfaltovým povrchem, u které ležel veliký balvan s vytesaným nápisem:

Krutyn - 7 km.

Po necelých čtyřech kilometrech se objevil malý lesík s příjezdem ke starému rodinnému sídlu Krokowských. Jennifer odbočila. Cesta byla sypaná šedým pískem a ostře se zatáčela do vysokého lesíka, který působil dojmem obranného valu před vlastním domem.

A tam, skryt před pohledy od silnice, už na Jennifer čekal tento kdysi honosný panský dům. Zastavila před impozantním schodištěm a náhle měla - jakkoli to bylo absurdní - stísňující pocit, že tu není očekávána.

Místy nakřivo visící okenice třípatrové budovy byly otevřené až na dvě výjimky na přední straně. Ale všude visely za okny těžké závěsy, pohlcující veškeré světlo. A také ponuré počasí (vypadalo to na déšť se sněhem) přispívalo k tomu, že se Jennifer cítila nevítaná.

Pak si ve vzpomínce vybavila, proč přijela a vystoupila z vypůjčeného vozu. Chlad jí rval od úst bílý obláček, zatímco běžela po schodech nahoru k zručně opracovanému vchodu. Tam přitiskla palec na špinavé tlačítko zvonku, od kterého vedl elektrický kabel nedbale dřevěným ostěním dveří dovnitř.

Jennifer čekala a neklidně přešlapovala z nohy na nohu. Zvedla si límec bundy a hlavu stáhla o něco víc mezi ramena.

Dveře se otevřely, ale Stefanova zachmuřená tvář se objevila teprve několik vteřin nato. Konečně, jak se zdálo, ji poznal. "Jenny!"

Znělo to, jako by s ní opravdu nepočítal. Byl to podobný pocit, jako dostat ránu na žaludek.

"Přece jsme si telefonovali - včera...," připomněla mu.

Přikývl a sevřel ji v náručí. "Promiň... Samozřejmě jsme si telefonovali. Samozřejmě je skvělé, že jsi tady! To jenom, že se Maře a malému najednou udělalo špatně..."

Chtěl ji znovu obejmout, ale Jennifer ucouvla a zeptala se znepokojeně: "Špatně? Co se stalo?"

"Nevím. Lékař tu byl, ale nepoznal taky nic. Něco jim předepsal a vyslovil se, že se to snad brzy spraví samo od sebe..."

"Nepoznal to a přece tvrdí, že se to brzy spraví...? Podivné doktory to tady máte - skoro ještě podivnější než u nás ve Státech... Kde jsou? Chci je vidět."

"Mohlo by to být nakažlivé..."

"Haha," přerušila ho stísněně. "Toho se tak budu bát. Ta moje není nakažlivá. Můžu dál...?" Ukázala do domu.

Duchem nepřítomen přikývl. Ale potom řekl o něco ostřeji: "Je mi líto. Nemohu připustit..."

"Ty přece s nimi taky přicházíš do styku. A teď jsem tu já. A pomohu ti. Musel by ses starat o Maru i o Petříka. Proč to dělat složitě, když to jde i jednodušeji?"

Znala následníka těchto dvou zatím jenom z fotek, nicméně byla jakousi jeho "kmotrou na dálku". Příští měsíc bude slavit Petřík druhé narozeniny.

Stefan vypadal nerozhodně, skoro ustrašeně. Jennifer cítila knedlík v krku. "To jsou poměry!" vybuchla. "Doktor, který neví, co dělá - a manžel a otec, který si to nechá líbit! Popravdě řečeno, Stefane, měla jsem p tobě jiné mínění... A o jaké příznaky vlastně jde?"

"Únava, vyčerpání... Neškodný virus - pravděpodobně."

"Ano," přikývla. "Když mastičkáře nenapadne nic jiného, tak to je vždycky nějaký virus... A teď mě pusť k nim! Snad bychom je mohli odvézt do nějaké slušné nemocnice. Ve Fromborku jistě nějaká je!"

"Nejsi tady ještě ani tři minuty a už všechno dramatizuješ!" vrtěl hlavou vyčítavě. "Jeden nebo dva dny klidu v posteli a pak uvidíme, jestli to bude opravdu třeba. - Kde máš zavazadla? Ještě ve voze?"

"To má čas. Teď chci k Maře a k tomu malému!" Pevně mu pohlédla do očí.

Její pohled mu byl očividně nepříjemný. Konečně řekl: "Kompromis: promluvím s ní. Když bude chtít, tak s tím budu i já srozuměný. Ale jestli ne..."

Jennifer váhavě svolila. "Takové přijetí," mumlala, "jsem tedy opravdu nečekala."

"To je Jenny. Úplně jsem zapomněl, že přijede už dnes..."

Jeho žena na něho hleděla unaveně z polštáře. "Ach, bože, já taky. Jak seto mohlo stát...? Chudinka..."

"Chce tě vidět."

"Ne! Ne... Snad dnes večer. Pokud se mi do té doby udělá líp..." Mariny oči horečně planuly. Byla to nádherná žena, ale v jejím obličeji bylo cosi uvadajícího. "Podívej se, prosím, na Petříka. Je... je tak potichu..." Její pohled bloudil místností a zastavil se na dětské postýlce s baldachýnem, který sama ušila.

Stefan pustil její ruku a udělal pár kroků nazpět. Předklonil se a strčil ruku za mříž postýlky, zakrytou látkou, aby to měl Petřík trochu útulnější a nemusel stále hledět jen na dřevěné příčky.

"Všechno v pořádku," řekl po chvíli. "Spí docela klidně. Úplně uvolněně..."

Vrátil se zpátky k Maře.

"Pak je to dobré," vydechla. "Už jsem myslela..." Myšlenku nedokončila a napjatě zvedla pohled. "Postaráš se o Jennifer, ano? To ona potřebuje útěchu. Nás to přejde. Je to jen jako... chřipka. Ale ta její věc..."

Dál nebylo třeba, aby něco dodala.

"Samozřejmě se o ni postarám. Řeknu jí, že se rozhodneš až dnes večer, a teď že si potřebuješ odpočinout. Ale opravdu si odpočiň." Předklonil se a něžně ji políbil na čelo. "Vyspi se trochu. Jako Petřík. Třeba pak už budete oba moci vstát..."

Mara s námahou přikývla. Chtěl už odejít, když ho ještě zadržela. "Kdyby se mi mělo něco stát..." Zmlkla, nucené se usmála a položila hlavu na stranu. "Ach, raději běž! Nenech ji tak dlouho čekat..."

Stefan cítil, jak se mu prsa stahují lítostí. Tiše vyšel ven, aby neprobudil syna.

The Rocks.

Místo prvního britského trestaneckého tábora na australské půdě...

Lilith vstoupila do muzejní haly.

Předtím počkala, až dva ze tří přítomných policistů vyjdou ven. Teprve potom se pustila okenního rámu a proměnila se z netopýra do své běžné podoby.

Zvuky jejích kroků přiměly muže v uniformě, bloumajícího mezi kostrami a exponáty, aby se otočil.

Upřel na ni debilní obličej.

Jestli teď ještě začne slintat, pomyslila si Lilith s odporem, půjdu pryč.

Myslela to vážně. Však tu pobíhalo dost dalších zdrojů informací. Celé okolí se jimi hemžilo, ale tomu se bylo málo co divit. Souboj obou strážců zanechal hluboké stopy.

Uvolněná magie otevřela desítky hrobů. Kostry ubitých trestanců byly z nich vylákány ven, jako můry k jasnému světlu.

Lilith byla svědkyní těch událostí. Tedy všechno jiné, než nynější přítomnost policie, by bylo nenormální.

Lilith zamířila k policistovi. Nebezpečí, že by nebyl schopen výslechu v hypnóze, bylo dost nízké.

"Jak se jmenuješ?"

"Roy."

"Potřebuji tvoji pomoc, Royi..." Nespouštěla vchod z očí. "Co kdybychom šli trochu stranou?"

"Stranou," zopakoval. Vyzařovalo z něho něco hnusného. Měl masitý obličej a masité ruce.

Lilith mu pokynula a odvedla ho k úzkým nezamčeným dveřím na druhém konci haly.

Za nimi byla kancelář. Lilith postrčila policistu dovnitř a zavřela za sebou.

Místnost neměla okna, ale její oči viděly i ve tmě. Dokázala využít i zbytkového světla, když se zadívala směrem k

Royovi, který dopadl těžce na jednu židli.

"Kde je?"

"Kdo?"

"Všechno jste tady prošťárali. Kam jste odvezli tu ženu v šatech z řemení?"

Svraštil své nízké čelo. Za ním převaloval těžce myšlenky, jako by to byly balvany. Pak bezradně vzdychl: "Já... neznám takovou... ženu..."

Lilith mu přiložila ukazovák pod tupou bradu. "Odkdy jsi tu?"

Jeho čelo se vyhladilo. Tohle byla zřejmě otázka, se kterou si dokázal poradit. "Od té doby, co to vypuklo. Před dvěma dny."

"Jak to tady vypadalo, když jste sem přišli?"

"Všude ti shnilí ohavové. Zpráchnivělí, značně zasmrádlí."

"A tady uvnitř?"

"Taky."

"Jinak... nic?"

A zase slyšela, jak mu námahou z myšlení skoro praskají lebeční kosti. "Ne."

"Žádná rusovlasá žena? Ani mrtvá, ani živá...?"

Zavrtěl hlavou.

Moc jí nepomohl. Pozitivní ale bylo, že Felidae zřejmě nepodlehla svým zraněním, jak se Lilith obávala. Jinak by ji tady policie musela najít. A takto ustrojená mrtvola by jistě vzbudila pěkný rozruch.

Bezpochyby se odvlekla z místa konfrontace. Ale kam?

V tu chvíli řekl Roy: "Žízeň!"

A taky Lilith jako na heslo najednou znovu pocítila neutišitelnou vyprahlost.

To není možné!

Byla přece nasycená. Vlastně byla sytá, už když potkala Marka. Ale pak...

"Strašná žízeň...," naříkal policista. Zhroutil se na své židli jako feťák při absťáku.

"Žízeň - po čem?" zeptala se Lilith bezděky.

Stiskl rty. Jeho pohled se zastřel ještě víc. Vstal a navzdory Lilithině hypnotickému poutu se odpotácel ke dveřím.

Nechala ho, třebaže v prvním popudu jí něco říkalo, aby mu to zakázala. Namísto toho ale vyšla za Royem ven do haly.

A ven na ulici muzejní vesnice.

Z nejrůznějších směrů se ozýval křik ze spousty hrdel, v tu chvíli jako by v celé čtvrti vypadl elektrický proud a na domy i chýše padla vína husté tmy.

Roy bez zaváhání běžel dál.

Lilith taky, avšak pro ni zůstávalo vše normální. I dál byla schopná vidět ve tmě.

Kolem bloudili policisté. Rozsvítily se první kapesní svítilny. Ale taky ty z jakéhosi nevysvětlitelného důvodů začaly po chvíli zase zhasínat.

Nikdo si nevšímal atraktivní ženy v přiléhavé kombinéze, ba ani ji nezaznamenal. Sledovala Roye, běžícího po dlažbě, jakoby vnímal pohyby virgule, mířící k tajemnému prameni. Sledovala ho, dokud nezmizel.

Jennifer Blakeová stála před oknem a zírala ven do mlžného šera, když se ozvalo zaklepání.

Její kufr, stále ještě z poloviny nevybalený, ležel na posteli vedle skříně. Pokoj byl neútulný a nevytopený. Ale ona neměla velké nároky. Beztak jenom projíždí.

Na cestě do neznáma.

"Ano?" zvolala polohlasně.

Mohl to být jedině Stefan, každá jiná naděje by byla nerealistická.

Vstoupil dovnitř. Šel v mírném předklonu, čehož si dříve na něm nikdy nevšimla a což se jí vůbec nelíbilo. Vždycky se hádala s lidmi, kteří přijímali život jako břemeno.

Život je fantastický - a ona si přála, aby jí ještě dlouho zůstal!

Ještě než stačil Stefan cokoli říci, poznamenala: "Změnil ses, Stefane. Celý tento dům mi připadá od základu úplně změněný. Po pravdě řečeno, čekala jsem tu víc štěstí a těšila jsem se na to. S dítětem v domě..."

Zvykla si být upřímná. Nechtěla už svůj krátký čas naplňovat žádnou lží, i kdyby to mělo být mnohdy pohodlnější.

Vstoupil o pár kroků hlouběji do místnosti, ale své ustrašené držení těla nezměnil. Jeho hlas jako by byl nějak spjat se studeností pokoje. "Bylas tady před dvěma a půl lety, že?" Nečekal na odpověď, nýbrž hned pokračoval: "Mara už byla v pokročilém těhotenství a celá natěšená. My všichni jsme byli v takové náladě. A taky - na to nesmíš zapomínat - bylo léto. V létě tady všechno vypadá jinak. Zimy jsou ponuré -tak ponuré, jak si jen lze představit. Je mi líto, jestli jsi zklamaná. Nikdo by ti nezazlíval, kdybys za těchto okolností -"

"Dost!" zabrzdila ho. "Ještě než dokončíš tento perfektní vyhazov: jsem šťastná, že mohu být u vás, a na tom se nic nemění. Tam venku už nikoho nemám, to přece víte. A jsem dvakrát tak šťastná, že jste mě přijali, třebaže tu máte dítě. Nemám v úmyslu zprostředkovat Petříkovi první tragédii jeho mladého života. Ve dvou letech už sice vnímá mnohé, ale umírat mě neuvidí. Postarala jsem se o to. Jakmile to bude příliš zlé..."

Umlkla.

Tázavě se na ni podíval.

"Už jsi s ní mluvil?" změnila téma.
"Právě teď."
"No a?"
Zavrtěl hlavou. "Nejde to. Snad zítra. Chce prostě mít klid. Jen spát..."
"A chlapec?"
"Myslím, že se mu daří lépe. Už zase se mnou trochu vykládal."
"Pusť mě hned k němu! Kdo ho přebaluje a stará se o něho?
Já -"
"Připravil jsem dole něco malého k jídlu," přerušil ji. "Měli bychom to sníst, než to ztratí chuť..."
Jennifer se na něho zadívala. A třebaže před jejím pohledem neuhnul, jako by zíral do nějakého imaginárního bodu mimo ni, mimo všechno, co se nacházelo v této místnosti.
Jako by se jí půda zhoupla pod nohama, když si představila, že toto všechno je snad zinscenováno, jen protože její sestřenice neměla srdce ji odmítnout ani v dopise, ani telefonicky.
"Přijdu hned," řekla drsně. "Klidně jdi napřed. Chci si ještě uložit zbytek věcí."
Stefan se beze slova otočil a odešel. Naslouchala jeho krokům po celou cestu až do přízemí. Jednou, bezpochyby u vlastní ložnice, se na chviličku zastavil, jako by přemýšlel, jestli má jít za Marou a za malým. Ale pak si to rozmyslel.
Jídlo by vystydlo.

Když se Lilith opatrně přibližovala k místu, kde Roy zmizel, necítila ani strach, ba ani trochu nepropadala panice.
Bojovala s hlasy, které ji přesvědčovaly, aby si vybrala nějakou oběť mezi muži a ženami, ztraceně bloudícími ve tmě. Cítila se opravdu přesycená - a přece vzdorovala jen s krajními obtížemi, neboť bez ustání se jí vnucovala naprosto neskutečná ŽÍZEŇ.
Tady byla ve hře magie.
Nemohlo být pochyby, že past, která uchvátila Roye, byla vytvořena nadpřirozenými silami.
Lilith nevěděla, co se s policistou stalo. Bylo to, jako by ho pohltila jakási svislá "prasklina" Ale tato prasklina zmizela hned, jakmile Roye jakoby jakýmsi vražedným podtlakem vsála do sebe. Neměl ani čas vykřiknout.
Mohlo se to stát i jí?
Pomalu šla vpřed. Centimetr po centimetru se přibližovala k tomu bodu. K té neviditelné čáře.
Její instinkty bily bez ustání na poplach. A nebyla schopna se v nich vyznat. Což vyšlo nastejno, jako by mlčely.
Když se Lilith dotkla pasti, bylo pozdě. Třebaže použila veškeré své magické síly, svaly napínala k prasknutí, ba dokonce provedla částečnou proměnu, aby jí pomohla převaha jejího upírského dědictví...
Nestačilo to.
Škvíra ve skutečném světě ji pohltila a bylo to velice podobné jako tenkrát ve Walesu, když našla ten nezarostlý kousek země uprostřed louky - a objevila přístup ke zmizelé vesnici Llandrinwythu.
Jediný rozdíl byl, že ten kousek země bez života se pokoušel vše živé odehnat. Vše bylo od něho vždy odvráceno. Tady to však nebyla zábrana. A taky "za ní" se nenacházela kompletní vesnice - nýbrž jen hustá tma, která pohltila Lilithino tělo jako vody předvěkého praoceánu.
Žízeň ji přepadla jako divoké zvíře.
Slyšela chrčení, ale nedokázala nic rozeznat.
"Royi?" řekla váhavě.
"Lilith?" odpověděl slabý hlas, který by Lilith poznala mezi miliardami jiných. Felidae! "Pomoz mi... Lilith... Ale musí... to být rychle... abych se... dostala ven..."
Dostala ven?
Lilithina neskutečná žízeň poněkud polevila. Lilith natáhla paže a tápala v prázdnu, které však mělo dno, po kterém se dalo jít dál. Vtom o něco zakopla a rukama se pokusila zabránit pádu.
Felidae tlumeně vykřikla.
Lilith se dotkla kožených řemenů a hned si vybavila vše, co s nimi souvisí. A co s nimi provedl Landru...
Současně ucítila ztuhlé maso, studené jak ryba, které jistě nepatřilo Felidae.
"Co se stalo?" uklouzlo Lilith ze rtů. "Kde - to jsme? To je nějaká Landruova past?"
Ticho.
A potom: "Ne... Moje... skrýš... Nemohu ven... Nemohu... zůstat..."
Lilith si ušetřila další otázky po podstatě této "skrýše". Velice opatrně, aby Felidae neublížila ještě víc, hmatala po ní přes cizí mrtvé tělo. Ještě nikdy jí nebyl rozdíl s nemrtvou tkání tak zjevný, jako právě v těchto vteřinách.
Konečně se dostala až ke zlodějce kalichu.
A okamžitě cosi chňaplo po její ruce. Nikoli Felidae, nýbrž její symbiont k ní natáhl své výběžky.
Lilith si to nechala líbit, třebaže žádné zvláštní potěšení přitom necítila. Jedna taková nestvůra jí naprosto stačila. Sama ji měla na svém těle.
"Musíš mě," šeptala Felidae zdušeně, jako by mluvila s plnými ústy, "odsud... dostát... Hned... jak se... pustím... Moc slabá, abych... dokázala... lidi ještě... dlouho... klamat... lákat..."
Cosi slyšitelně prasklo.
A hned jako by Lilithina žízeň znovu narostla. Ale jen proto, aby vzápětí docela zmizela.
A současně zmizela i skrýš, která byla současně i pastí.

Lilith s odporem hleděla do "normální" tmy na půl tuctu těl, která se hromadila vedle Felidae jako mumie. Šedá, vysušená těla s obličeji obrácenými dozadu. Vysátá do poslední kapičky...

Roy ještě napůl ležel na upírce, ale sotva byl k poznání. Jeho vyschlé oči nepřítomně zíraly skrz Lilith. Jako ve spánku se opíral o Felidae, jejíž řemenové šaty chránily dvě a půl staletí staré, a přece nikdy nezahojené, nyní však znovu otevřené rány a obepínaly ji jako korzet, aby se její smrtelně zraněné tělo skutečně nerozpadlo.

Lehký dotek cizího symbiontu na Lilithině ruce ustal. Utišil se, jako by pro něho existoval jediný posvátný úkol: ochraňovat a ošetřovat svoji nositelku.

"Rychle...," sípala Felidae. "Odnes mě... pryč..."

Lilith ji poslouchala jako z donucení. Dávno už pochopila, že žízeň, kterou pociťovala ona i Roy, musela vycházet od Felidae. Tímto způsobem jim ukázala cestu k sobě. Lidem proto, aby je připravila o krev, a Lilith, aby si zajistila její pomoc.

Připadalo jí to, jako kdyby pomáhala procitnout znovu k životu nějaké nestvůře na prahu smrti.

Skutečně NESTVŮŘE.

Felidae jednala a zabíjela jako upír, ničím neomezený ve svém zločinném počínání. Byla upír. Lidé pro ni nic neznamenali, to dokázala už ve svých vzpomínkách, které směla sdílet i Lilith. Nebyla "napravená" jako Creanna v posledních letech svého bytí. A přece byla její spojenkyní, bez které se Lilith nemohla obejít. Felidae byla klíčem, třebaže se zdálo, že ani ona není zasvěcena do úplně všech tajemství svého počínání.

"Znám ještě jeden úkryt," řekla Lilith váhavě. "Ale zavedu tě tam jedině za slib - slib, kterým se budeš cítit vázaná! Jsi toho vůbec schopna?"

"Blázne! Musíme... pryč...!"

Lilith potlačila přání učinit jí, co ona udělala těm nevinným lidem. Zatím si jich ještě nikdo nevšiml. Zatím ještě stále Felidaina magie ochromovala veškeré elektrické obvody, které by mohly přinést světlo do temnoty muzejní vesnice.

"S tímto přestaneš!" zasyčela Lilith. "Nikomu už nebudeš ubližovat. Když budeš potřebovat krev, obstarám ti ji - aniž by však dárce musel proto umřít!"

"Jak... šlechetné...," posmívala se zlodějka kalichu. Zdálo se jako by se její tvář měla každou chvíli změnit ve zvířecí škleb. Ale symbiont tomu zabránil.

"Nuže?" trvala na svém Lilith.

"Přísahám tedy..."

"Na kalich!"

"Pro mě za mě... na kalich..."

"Zabiju tě, jestli mě podvedeš!"

Felidaina tvář se pod zkříženými řemínky pokusila o úsměv. A pak její hlas řekl s ledovým chladem. "Já... vím..."

Jennifer Blakeová se rozhodla vzepřít údajným Mařiným přáním. Tady něco nesouhlasilo. Tento její dojem živilo hlavně Stefanovo podivínské chování.

Vůbec ho nepoznávala. Co se to s ním stalo? Přišel snad o práci? Nebo se snad hroutilo jeho manželství s Marou?

Mohlo být na tucet důvodů, které by vysvětlovaly jeho chování. Mezi jinými taky ten, že Mara a malý jsou skutečně vážně nemocní. Ale proč Stefan chodí k nim a zase ven, ale jí to nedovolí? Že by měl jen strach, aby neměl práci s pečováním o další nemocnou...? Jennifer byla připravena přijmout veškeré důsledky.

Co možná nejtišeji přeběhla přes chodbu. Jen tu a tam ležel na staré dřevěné podlaze krátký běhoun. Skřípění podlahy se nedalo všude zabránit, ale bylo nepravděpodobné, že by to bylo slyšet až dolů.

Před dveřmi do ložnice, za kterými leželi Mara a Petřík, se zastavila. Ruku už měla položenou na klice. Ale pak zaváhala.

Uslyšela strašlivě slabý hlas, vycházející bezpochyby z hrdla její sestřenice.

Mara tiše zpívala nějakou písničku, pravděpodobně Petříkovi.

Jennifer neznala ani melodii, ani text. Ale už jen v tom, že slyšela ten hlas, bylo něco nezměrně uklidňujícího. Na okamžik jí na mysli vytanuly vtíravé myšlenky na krvavé manželské drama. Americké sdělovací prostředky denně chrlily informace o podobných šílenostech. Nedávný výsledek procesu O.J. Simpsona - labutí píseň věrohodnosti právního systému - měla Jennifer ještě příliš čerstvě v paměti.

Ale Stefan není přece O.J.

Pouhá představa je absurdní...

Rozhodla se dát mu ještě šanci. Pokud ani po jídle nepřistoupí na její argumenty, nebude už brát na jeho přání ohled!

Sešla dolů po schodech.

Stefan ji očekával v pěkně upravené nevelké místnosti vedle kuchyně. Marin muž prostřel pro dva, pro sebe a pro ni. Robustnost nábytku ještě podtrhávala neveselou atmosféru.

Jennifer se posadila.

"Už jsi hotová?" zeptal se Stefan. "Už ses zabydlila?"

Jennifer přikývla - a pak ještě jednou, když ukázal na otevřenou láhev bordeaux, která ho musela ve zlotých stát celé jmění.

V příští chvíli jakoby do ní vjel kdovíjaký čertík, když řekla: "Trvalo to o něco déle. Byla jsem ještě u Mary..."

Studovala jeho reakci, jako při zkoumání hmyzu.

Stefan strnul uprostřed nalévání. Jeho obličej se napjal. Vypadal, jako by chtěl vybuchnout hněvem. Ale pak doléval

dál a řekl s matoucí lhostejností: "Doufám, že jsi ji nevzbudila. Nebo chlapce..."

Nečekala, až si naleje sám a usrkla ze své skleničky. Ucítila na jazyku těžkou ovocnou chuť. Položila skleničku a zeptala se: "Ty nejsi naštvaný?"

"Ale ano. Samozřejmě. Ale co mám dělat? Určitě víš, co jako host v tomto domě děláš..."

Způsob, jak mluvil a přitom na ni úkosem hleděl, jí naháněl husí kůži a téměř ji přiměl, aby mu řekla, že mu lhala. Namísto toho, snad osmělena tou troškou vína, si pustila pusu na špacír ještě víc a navázala, kde přestala. "Poprosila mě, abych po jídle přišla znovu. Ze se spolu trošku budeme starat o Petříka. Potřebuje péči. Aspoň si budeš moci na chvíli odpočinout. Nebo vyřídit, cos musel odložit..." "To byl tvůj nápad?" otázal se. Stále se ještě ovládal, ale zjevně byl stále naštvanější. "Nebo Marin?"

"Můj."

Přikývl, jako by nic jiného ani nečekal.

Co to dělám? ptala se v duchu Jennifer. Panebože, to jsem ztratila všechen rozum? Má pravdu: jsem tu host...

Sotva věnovala pohled domácí stravě, kterou připravil. Až nyní si všimla, jak jí z polévkové mísy nabírá do hlubokého talíře barszcz. Chutnou polévku z červené řepy.

Pamatovala si ji ještě od své poslední návštěvy. Stejně tak jako hlavní jídlo, bigos, mazurský národní pokrm. Polská kuchyně si libuje ve šťavnatosti, ale Jennifer si nemusela dávat pozor na kalorie. Její tělo spálilo všechno, co mu dala, jako vysoká pec. Většinou se musela přímo nutit, aby něco snědla.

Ani teď neměla nijak velkou chuť k jídlu. Ale poslušně nabírala lžíci za lžící, třebaže ji náhlé mlčení tížilo na ramenou jako těžké břemeno.

Sama si za to můžeš, ty hloupá huso! nadávala si. Jak "citlivě" ses do toho vložila... Doufejme, že to teď neslízne ještě Mara.

Poprvé ji napadlo, jak moc se za těch pár hodin, co tu teprve byla, Stefan změnil.

Taky to bylo nezvyklé. Normálně nemívala sklon k předčasným soudům. A Stefan jí byl vždycky sympatický...

Nevypadal špatně. Mara a on tvořili takřka čítankový pár.

"Poslouchej," přerušila znovu stejně impulzivně ticho. "Jestli máš pocit, že by bylo lepší, kdybych vás zase opustila, pak můžu jít hned. Hned! Po pravdě řečeno, nevím, co se tu děje. Nějaké drobné onemocnění nemůže být důvodem pro tento... odstup, s jakým se ke mně chováš..."

"Já?" Zvedl obočí, vzhlédl od svého talíře. "Mara ne...?"

Vzdychla. "Nebyla jsem u ní. Lhala jsem. Jenom se mě teď prosím neptej, proč. Fakt je: chtěla bych k ní jít. Po jídle. Co bych mohla pokazit? Nestalo se mezi vámi něco, o čem bych měla vědět...?"

Strnul. Jeho pohled spočinul na ní. Ne, nespočinul. Pásl se na ní. Jennifer ztuhla, když pochopila, jak na ni Stefan civí.

Odložila lžíci na stůl a ubrouskem si otřela ústa.

"Přestaň," řekla.

"S čím?" Taky on odložil lžíci. V jeho očích jako by se zatřpytila červeň vína.

"Přestaň na mě tak chlípně civět! Nebo ses úplně zbláznil?"

Stefan pokýval hlavou. Když se smál, měl pěkné zuby. Ale co teď předváděl, rozhodně nebyl smích. "Vždycky jsem si myslel, že pro mě máš tak trochu slabost..."

Pohled Jennifer byl stále nedůvěřivější. "To snad nemyslíš vážně... Vždycky jsem tě měla ráda jako dobrého přítele. Jako muže své sestřenice. Snad si opravdu nemyslíš, že něco víc...?"

Pokrčil rameny a prohrábl si husté hnědé vlasy, rozdělené vlevo pěšinkou, které mu (když se usmíval) propůjčovaly jakousi nezvyklou mladistvost, třebaže už překročil třicítku.

"Jsi sama. Brzy umřeš. Měla by sis předtím ještě trochu užít a nebýt jak stará panna."

Nyní Jennifer už nadobro spadla z oblaků na zem. "Ty mizerný sviňáku!" vyprskla. "Tvoje žena a dítě leží tam nahoře, zatímco ty..."

"Nic jim nechybí. Můžeme dělat, co se nám zlíbí. Nemusíš si vůbec dělat starosti, že nás Mara přistihne. Zůstane to naším tajemstvím."

Mluvil bez jakéhokoli zvláštního důrazu. Stejným tónem jako by se ptal, jestli si nechce přidat.

Jennifer vstala. Měla pocit, jako by šla po vejcích. Ale podařilo se jí zamířit své kroky ke dveřím a dál na chodbu. Přitom se v duchu sama sebe ptala, co bude dělat, jestli on půjde za ní. Jestli ji násilím...

Když se vyděšeně ohlédla, byla sama. Představila si, jak Stefan dál uvolněně sedí u stolu, snad ještě usrkává vína - a přemýšlí, co dál.

Hysterie sevřela Jennifer hruď. Chtělo se jí křičet. Řvát. Ale zatnula zuby. Ba skoro zatoužila po obvyklém záchvatu bolestí, aby přišla na jiné myšlenky.

Ale její tělo bylo jakoby otupělé.

Vyšla po schodech nahoru. Její myšlenky jako jiskry skákaly od tématu k tématu. A byla to témata: okamžitý odjezd, Mara, Mara, Mara...!

Bez zaklepání vešla do ložnice. Byla tu tma. Bylo tu ticho.

Jennifer hledala vypínač.

"Maro?" tápala i hlasem po místnosti.

Bylo tu tak ticho...

Konečně našla staromódní otáčecí vypínač. Lustr se rozsvítil.

Mara ležela v posteli s otevřenýma očima. Jen hlava jí vykukovala zpod pokrývky. "Jenny," zašeptala.

Umře ještě dřív než já! byla první myšlenka, která Jennifer napadla. Myšlenka, která v ní vybičovala zděšení na maximum. Krátkým pohledem šlehla k Petříkově postýlce. Jestli i on...

Neodvažovala se vyslovit, co měla právě na jazyku. Mara působila dojmem, že není schopna snést už ani nejmenší rozrušení.

Tiché kroky Jennifer upozornily, že Stefan přece jen taky přichází. Postoupila dál do místnosti. Blíž k Maře, která se mezitím už zase zadívala ke dveřím, kde se objevil její muž.

"Spí Petřík?" zeptala se. "Já ho už neslyším."

Stefan kolem ní prošel k postýlce z dřevěných tyčí, obalené látkou. Nic z jeho mimiky nijak nekorespondovalo s tím, co řekl Jennifer u stolu. Opatrně se naklonil nad postýlku a řekl: "Ne. Má otevřené oči. Má úplně růžové tvářičky. Zřejmě mu je už lépe."

"Dones mi ho... Chci se ho dotknout..." Jennifer si tu připadala naprosto nemístně. Stála poblíž levé strany zadní pelesti postele a prostě jen sledovala, jak se Stefan s nataženýma rukama naklání nad postýlkou a opatrně vytahuje Petříka.

Potom přešel k Maře.

Taky Mara zvedla ruce. Přičemž odhrnula přikrývku, pod kterou ležela zřejmě úplně nahá.

Jennifer měla pocit, jako by se jí přímo v očích odehrál temný, neslyšný výbuch. Skoro upadla a až v poslední chvíli se opřela o pelest. Srdce jí bušilo až v krku, prsty měla mokré potem.

"Vypadá... opravdu mnohem... lépe," usmála se Mara, jako by se jí ulevilo. "Jenny, tys... ho vlastně... ještě nikdy živého... neviděla... Podívej ... není sladký, když se... usmívá? Má... radost, že je... u mámy..."

Jennifer se svíralo hrdlo. Pohledem hledala Stefanovy oči, ve kterých však četla totéž co v Mařiných.

Oba byli přesvědčeni, že se chlapci už daří lépe.

Vtom se zlomily Jennifer na zaťaté ruce nehty, až jí zpod nich vytryskla krev, a přece si toho skoro sama nebyla vědoma. V tu chvíli si přála být na nějaké cizí planetě. Na smrt nemocného Petříka by snesla spíš, než tohle... nic...

Vše, co vědělo její "zlé já", přešlo na Lilith. Věděla také do jakého intimního obcování se její druhé já nechalo Landruem strhnout, nicméně třebaže tento zážitek obsahoval jisté vzrušující momenty, neztotožňovala se s ním.

Důležitější pro ni bylo přesvědčení, že Beth MacKinseyová vyvázla bez zranění. Lilith si dokonce vzpomínala, že Landru té "druhé" Lilith zabránil, aby zkřivila reportérce jediný vlásek, se zdůvodněním, že ji možná budou moci nějak využít ke svým účelům...

To teď už nehrálo žádnou roli, neboť Landru měl teď konečně to, za čím ho po celá staletí hnala jeho ctižádost. A přece na to teď musela Lilith myslet, když zvonila u dveří bytu své přítelkyně.

Byl to podivný pocit, že tu před dvěma dny byla, a přece nebyla...

Nikdo neotvíral.

Beth mohla být v redakci nebo někde jinde. To by bylo špatné.

Taky není vyloučeno, že tu sice je, ale ze strachu neotvírá.

To by bylo ještě nepříjemnější.

"Beth," křikla Lilith do dveří. "Otevři, jestli tam jsi! To jsem já: Lilith Lancasterová!"

To bylo jejich domluvené heslo, aby si mohla být Beth jistá, že za dveřmi není Lilithina zlá dvojnice.

Ale ani teď se nedočkala žádné reakce. Lilith zavolala a zazvonila ještě dvakrát.

Potom se rozhodla nečekat na Bethin návrat. Protože nemohla nechat čekat Felidae.

Soustředila se, obě ruce ve výši hrudi přitlačila na dveře - současně vyvinula sílu, jakou by nikdo v jejím neuvěřitelném ženském těle nikdy nepředpokládal.

Dveře se vevalily dovnitř.

Lilith vklouzla do bytu a rychle proběhla těch pár místností, třebaže nevěřila, že tu Beth bude. Přes obývací pokoj a kuchyni proklouzla do ložnice...

... zapotácela se.

Beth ležela na posteli. Bez hnutí. S kůží jako z vosku a zavřenýma očima.

Mrtvá?

"Co je?" zeptal se Stefan. "Necítíš se dobře. Už to zase začíná, už to v tobě zase vrtá a hryže?"

Také Mara zvedla oči. A s ustaraným výrazem poznamenala: "Chudinko, to musí... být strašné... vyhnívat zevnitř... Rakovina je něco... odporného."

Jennifer bylo na zvracení. Cítila na jazyku i v krku chuť žluči. Stahovala ji ústa i hrdlo. Praskaly jí další nehty, nehtová lůžka se zalévala další krví.

Oči měla zastřené slzami a v hrudi ji pálila dosud neznámá bolest.

"Co to tady děláte? Vy jste -"

Neměla ani dost sil k dokončení věty.

Stefan se obrátil k Maře. "Dala mi košem. Umíš si to představit? Čirý nevděk..."

Mara se vyčítavě zeptala: "Tos... opravdu... udělala? Stefan je... dobrý... milenec..."

Hrůznost celé situace ochromovala Jennifer do morku kostí. Pustila pelest, ale hned se jí zase chytila, když náhlý záchvat závrati hrozil, že spadne na zem.

"Co je to s vámi?" vykřikla přeskakujícím hlasem. "Kde je Petřík?"

Mara zvedla slabé, prázdné ruce. "Chceš si ho... trochu... pochovat?"

Jennifer se obrátila a potácela se k otevřeným dveřím. Jen s obtížemi udržovala rovnováhu. Tělo se jí neustále naklánělo dopředu. Dosáhla dveří a opřela se o veřeje.

Stefan stál s úsměvem přímo za ní. Paže měl ohnuté, jako by na nich něco držel. "Vždycky jsme tě měli za jeho kmotru. Klidně si ho vezmi. Slyšíš, jak se rozkřičel? Nezná tě."

Jennifer si zakryla pěstí ústa. Barszcz se jí dral nahoru. Dávila. Něco páchnoucího jí steklo po ruce. Zdušeně vykřikla a vyklouzla na chodbu.

Ke schodům.

"Jak nezdvořilé," slyšela, jak za ní volá Stefan.

Na schodech klopýtla, nohy se jí zamotaly a upadla, divže si nezlomila vaz. Nicméně až příliš skutečná bolest z pohmožděniny ji vzpamatovala, a zatímco se sbírala ze země na úpatí schodiště, pochopila, že obyvatel tohoto domu se zmocnilo něco strašného - a teď se to chce zmocnit i jí!

Jaká tragédie se tu odehrála?

A proč?

Kde je chlapec?

Rozběhla se k domovním dveřím. Co na tom, že klíčky od auta nechala nahoře v pokoji? Když bude třeba, poběží pěšky celé kilometry do Fromborku nebo do Krutyna a pak...

Co pak?

Trhnutí, kterým chtěla otevřít dveře, jí skoro vykloubilo ruku.

Dveře byly zamčené - a klíč v nich nebyl.

"Myslel jsem si, že to tak bude lepší. Tam venku v mlze se dá snadno zabloudit - nebo by tě třeba přejel nějaký opilec. Tak nesmyslně..."

Ve Stefanově hlase byla pořád ještě ta strašlivá lhostejnost. Stál dole pod schodištěm. Ruce mu visely podél těla. Zřejmě předal "Petříka" znovu matce...

Jennifer se otočila. "Zůstaň, kde jsi, nebo -!" vykřikla.

"Nebo co?" Přibližoval se k ní bez nejmenšího hnutí mysli.

Ze slabých svítidel na stěnách a na stropě vyzařovalo slabé světlo.

"Stůj!" Jennifer natáhla ruce před sebe. "Budu křičet - budu se bránit! Jestli si myslíš..."

"Nic po tobě nechci. Já ne. Zeptal jsem se, tys řekla ne. Nemám násilnické sklony. Pojď a uklidni se."

Jak to mluvil.

A jak se díval!

Jennifer by si nikdy nepomyslila, že poté, co jí lékaři oznámili ortel, může být schopna ještě bytostnější hrůzy.

To všechno byla samá teorie.

Nyní ji skutečnost doslova pohltila do propasti šílenství a pronásledování...

"Pojď." Stefan došel až k ní a položil jí ruku na rameno. "Skoro nic jsi nejedla a nepila. Uvolni se. Dáme si ještě skleničku. Kdo ví, kdy on přijde..."

Jennifer odstrčila jeho ruku. Pokoušela se sebrat dost síly, aby Stefana kopla do jeho nejcitlivějšího místa. Koho má na mysli tím on?

"Je to ten nejskvělejší chlap na světě. Budeš nadšená. Mara taky byla. A ještě je. Ale já myslím, že bude veškerý zájem věnovat tobě. Jsi mnohem víc k nakousnutí, a jak se zdá, on se příliš dlouho postil..."

Znovu jí položil ruku na rameno. Tentokrát se jí už nepodařilo ho odstrčit. Jeho prsty jí sevřely klíční kost.

Jennifer vykřikla bolestí.

Potom kopla.

Byla si jistá, že ho zasáhla naplno, ale přesto to nemělo skoro žádný efekt. Jeho prsty se jí zaryly do masa ještě víc. Napůl poklesla v kolenou a s kňučením se nechala odvést zpátky do jídelny, kde ji znovu posadil na její židli.

Pak jí nalil víno.

Bylo to právě ono místo, které Lilith měla za vůbec za nejvíc vzrušující na lidském těle, které jí prozradilo, že její přítelkyně je ještě naživu. Že není mrtvá, třebaže se zdálo, že její chlapecky útlé tělo trpí nedostatkem nejzákladnějších životních potřeb.

Poloviční upírka se konečky prstů dotkla její krční tepny a ucítila slabý pulz.

Beth spala spánkem, hraničícím s bezvědomím!

"Beth! Beth...!"

Nereagovala vůbec na nic. Ani na lehké políčky, ani na hrubší cloumání vychladlým tělem.

A náhle bylo vysvětlení, jak se do tohoto stavu dostala, nasnadě. Lilith tiše zasténala, když si vzpomněla, jak Landru v přítomnosti její "zlé" dvojnice Beth přikázal: "Lehni si do postele. Budeš spát hluboce a pevně."

A pak si zvířecky užíval na Lilith - a ona na něm.

A Beth tu už od té doby ležela? Už dva dny...?"

Jak dlouho vydrží člověk bez potravin a tekutin?

Landruova blokáda v Bethině mozku stále ještě účinkovala a Lilith se otřásla při pomyšlení, že ji snad nebude schopna odstranit. Pak by jí zbývalo už jenom jediné: Beth dopravit na kliniku a tam ji nechat intravenózně vyživovat. Ale i kdyby dostala výživu, pořád ještě by...

Ne. Je jen jediný způsob, jak odstranit mentální zábranu, nicméně tento způsob v sobě skrýval nevypočitatelné riziko, že by se Bethin rozum mohl právě tak zničit jako osvobodit.

"Ach, miláčku..."

Byl to kříž: nejprve ten magický virus převrátil Bethiny city, takže se jí rázem stali její přátelé předmětem pohrdání, a teď, když konečně toto trauma překonala, ocitla se v dalším nebezpečí, ohrožujícím její rozum!

Lilith se k ní posadila na postel. Věděla přesně, co riskuje a váhala s tím. Ten, jenž by Beth mohl nejbezpečněji hypnózy zbavit, nebyl zrovna k dosažení. Možná by to i udělal sám od sebe, kdyby pro něho však nebyl Liliový kalich důležitější, než potenciální spojenkyně do budoucna.

"Můžeme ji ještě potřebovat. Je to dobrý nástroj," ujišťoval Lilith. Jenže potom přece jen zmizel s upírským krvavým grálem. Teď už se zřejmě vůbec nezdržuje v Sydney, dost možná ani v Austrálii. Zná tisíce úkrytů po celém světě, které ho mohou bezpečně ochránit před pronásledováním...

Vše marné, pomyslila si Lilith. Šance na odepsání oslabeného Starého plemene na věčné časy je zmarněná!

Že je Landru víc než jen tvrdohlavý pátrač po ukradeném kalichu, věděla Lilith teprve od souboje obou strážců.

Lilith ulehla vedle Beth, přikryla jí svým vlastním tělem i dekou, zatímco k ní opatrně počala promlouvat. Beth se nemohla ani pohnout, ani zvednout víčko a otevřít oko. A když jí Lilith pomohla prsty, neuviděla žádnou duhovku, nic než oči obrácené v sloup.

Ale nepotřebovala pohled z očí do očí, aby mohla zlomit upírskou hypnózu. Její sugesce využívala jako prostředku přenosu nuancí hlasu, pomocí kterých pronikala do vědomí oběti. A do tohoto křehkého myšlenkového prostředí se teď Lilith, jak se domnívala, v "sametových rukavičkách" dostala. Záleželo hlavně na tom, jak rafinovaně Landru svoji oběť "očaroval".

Naštěstí, jak zjistila, nijak zvlášť důmyslně. Měly štěstí, že Landru zřejmě neměl v úmyslu víc, než Beth jen prostě krátkodobě vyřadit z provozu, aby si nerušené mohl užít s oddanou Lilith.

"Žízeň...!" vzdychla Beth o něco později, když z ní spadla hypnotická pouta.

Tento vzdech Lilith připomněl, jakou "podnájemnici" chce u Beth ubytovat. Ale nejprve se musí postarat, aby nemusela pečovat o dvě pacientky. Felidae byla bezpečně uložená v autě v podzemní garáži. Alespoň krátkodobě.

Beth měla v očích panický strach, ale byla už alespoň schopna nadzvednout víčka. Lilith se k ní konejšivě přitiskla. Po chvíli vstala a přinesla jí vodu k utišení žízně.

"Je mi líto, co se stalo," řekla Lilith po svém návratu. "Zřejmě tě mé varování nestačilo dost účinně přede mnou ochránit...

Beth polkla. Seděla na posteli s nohama přitaženýma k tělu. Mezitím vypila, co jí Lilith donesla z kuchyně. Nejhorší hlad utišila tabulkou čokolády.

"Vzpomínáš si na něco ze svého hypnotického spánku?" zeptala se Lilith.

"Ne. Bylo to, jako by mě někdo vypnul a hned zase zapnul. S tím malým rozdílem, že mezitím se mi žaludek scvrkl na velikost hrášku a v ústech mám jakoby něco shnilého... Řekni mi, co se stalo! Řekni mi všechno!"

Lilith ji krátce seznámila se vším, co potřebovala vědět. Nakonec dodala: "Myslíš, že bych tě mohla teď požádat o laskavost?"

"Sedí si tu jak nějakej Buddha," zašeptal Mad v příšeří podzemní garáže.

Ohrnul ret a vysunul přes něj kroužek, kterým měl propíchnutý jazyk. "Myslím, že je nějak rozhozenej. Podívej se na ty jeho oči. Už aspoň dvě minuty nebo ještě dýl s nima vůbec nepohnul. Ani nemrkne. Vždyť musí už mít bulvy úplně vyschnutý..."

"Taky mi to nepřipadá zrovna košer," přikývl Max.

Max byl z nich dvou silnější, Mad praštěnější. Ale v jednom se navzájem téměř vyrovnali; oba ztratili okamžitě každou špetku rozumu, jakmile spatřili nějakou ženu, která by stála podle jejich mínění za to, aby ji "položili naznak".

A právě takovýto výstavní erotický kus viděli asi před pěti minutami vystupovat ze zaparkovaného dodge a zmizet ve výtahu.

Ani jeden z nich tady nebydlel a vlastně se přišli jen zběžně rozhlédnout, jaká by tu byla nabídka autorádií, vhodných ke střelení za rozumnou cenu.

Tento dodge, o jehož hi-fi vybavení se zajímali jen okrajově, parkoval jen o kousek dál s běžícím motorem a rozsvícenými parkovacími světly - čímž je hned od začátku zaujal.

"Prase neekologický," poznamenal Max. A pak z toho auta vystoupila ta fantastická holka.

"Pro takovou kočičku bych riskl i kriminál," komentoval jeho pochybný kumpán.

Max zavrtěl svojí hranatou vyholenou lebkou. " Přece jenom - jsme venku jen na podmínku. Kdyby nám zase mohli něco přišít..."

"Nesmíme se nechat chytit. Ty se postaráš o toho troubu za volantem, pěkně ho pošleš do hajan, a já -"

"Co ty?"

"Já se vyhajám s tou maličkou, až zase přijde. A to bude asi pěkně brzy, tak mě přestaň vopruzovat pitomejma otázkama. Však si můžeš pak taky štrejchnout. Ale až po mně! To je plán co? Vodě dneška mi můžeš říkat Mozek!"

Max byl sice jen z poloviny tak praštěný, ale dvakrát tak pomalý, alespoň, co se myšlení týkalo. Než se konečně rozhýbal, trvalo celou věčnost a Mad "Mozek" už začal být nervózní.

Jeho přítel stačil sotva udělat půl kroku, když vtom byli oba zastaveni. Dvě obrovské pracky je zezadu chytily za krk.

"Ale to ne, gentlemani," řekl neznámý velice hluboký hlas. "To nemáte na práci nic lepšího, než tady číhat na nic

netušící ženy?"

Poslední, čeho si ještě Mad a Max všimli, byl obrys obrovské, svalnaté postavy s přiměřeně ošklivým obličejem a světle zrzavými vlasy, svázanými do copánku.

Potom jim hlavy prudce narazily o sebe. Zaznělo to jaksi dutě...

Když se Lilith vrátila do podzemní garáže, měla pocit, jako by cítila pohled cizích očí. Zastavila se a nenápadně se rozhlédla kolem. Také po nejtemnějších koutech, skýtajících ideální úkryt.

Nebylo vyloučeno, že by se jí Landru po neúspěchu Lilithiny dvojnice, mohl zase postavit osobně. Neexistoval žádný důkaz, že skutečně ukázal Sydney záda. Právě tak dobře mohlo být jeho úmyslem, udělat tady už konečně pořádek. Moc k tomu měl jedině on. Možná stále ještě platí jeho hlavní pozornost Felidae...

Nebo nám oběma, pomyslila si Lilith. Může zabít dvě mouchy jednou ranou.

Pospíšila si, aby se dostala k čekajícímu dodgi - a skutečně si oddechla, když našla Felidae na zadním sedadle sice v bezvědomí, jinak však o nic víc poničenou, než byla předtím.

Řidič jí pomohl přenést ji. V Bethině bytě pak Felidae položili na postel. Tento mladý muž jim předtím za úsvitu na osamělé ulici okamžitě - připusťme, že ne tak docela dobrovolně - zastavil, jakmile uviděl obě bizarně oblečené ženy.

Lilith se s ním teď rozloučila políbením na líčko. A když muž s dírou v paměti odjížděl pryč, pocítila Lilith úlevu nad tím, že ho taky Felidae nechala naživu. Ale snad to bylo jen tím, že byla v bezvědomí a horečce...

Lilith se vrátila zpátky do ložnice, kde se Beth držela od upírky v řemenových šatech v uctivé vzdálenosti, nicméně podotkla pouze: "To že je ta zlodějka kalichu? Představovala jsem si ji tak jaksi... impozantnější."

Lilith neodpověděla, třebaže ještě měla ve vzpomínce nejčerstvější obrázky toho, jak dokáže být Felidae impozantní. Obrázky obětí vysátých až k úplné vysušenosti...

"Raději bys tu neměla být, až přijde k sobě," řekla. "Máš možnost se dočasně někam uchýlit?"

Beth se na ni pochybovačně zadívala. "Proč? Nedůvěřuješ mi?"

"Jí nedůvěřuji," odpověděla Lilith. "Nejenže je neprůhledná - je také nebezpečná a nevypočitatelná. Mně nic neudělá, protože mě potřebuje. S tebou by ale mohla vyjít méně harmonicky."

"A přesto jsi ji sem dovedla? Proč jste nešly někam jinam - například do hotelu?"

"Jistě. Ale to by mi muselo záležet na tom, abychom vzbudily co největší pozornost..."

Lilithin pohled na pár vteřin spočinul na Felidaině obličeji, ve kterém se zračil výraz dosud a snad ani do budoucna nepoznaného utrpení. "Navíc vůbec není jisté, jestli to přežije..."

"To jí udělal Landru?" Bethin hlas se trochu zachvěl. "Co ji zachránilo? Co ji drží při životě? Ten druhý - symbiont?"

"Asi ano. Kromě toho se -," na okamžik zaváhala, neboť existovalo dosud pár věcí, které Beth neřekla, aby ji zbytečně neznepokojovala, " -od skončení boje už posílila..."

Beth se toho chtěla chytit, když tu se stalo něco, s čím zřejmě ani Lilith tak rychle nepočítala.

Ozval se Felidain hlas.

Mluvila jakýmsi divným jazykem, aniž by skutečně nabyla vědomí.

"Blouzní," řekla Beth. "Ty rozumíš, co říká?"

Ale Lilith už neposlouchala Beth, nýbrž jen Felidae. Skutečně rozuměla řeči, kterou upírka používala. A slyšela taky, jak se agresivně vyjadřuje: ".. .není ztraceno! Vraťte se zpět... přineste kalich... Ale počkat! Přineste mi ho, než..." Vysilující kašel na okamžik přerval hlas této nestvůry, stojící ve službách téže moci jako Lilith. "Pět dní... Jenom pět... dní..."

Felidain hlas se odmlčel. Od této chvíle už ústa bestie neopustil jediný tón, s výjimkou chrčení.

Lilith na ni hleděla pohroužena do svých myšlenek. Zdráhala se věřit tomu, že rozuměla správně a že by skutečně mohl existovat někdo, kdo znovu uloupí Liliový kalich z Landruových rukou a donese jej zpět Felidae.

Kdo by něco takového dokázal?

Felidae zjevně blouznila v horečce.

Anebo...?

"Mě tím nemyslela," mumlala si Lilith a zavrtěla hlavou tak prudce, až se jí hříva vlasů rozevlála na všechny strany. "Copak by mohla mít na mysli mě...?!"

Jennifer Blakeová stále ještě nevěděla, z čeho její sestřenice a její manžel zešíleli. Ale neměla nejmenší pochyby, že se tak stalo.

"Kde je Petřík?" ptala se znovu a znovu. "Snad jste mu nějak neublížili...?"

"Petřík?" Zdálo se, že jí Stefan není schopen porozumět. "Nahoře s Marou. Sama jsi ho přece -"

"Nemohu přece vidět něco, co není! A u vás je tomu právě tak, pokud nejste..."

Shovívavě pokýval hlavou. "Napij se," řekl a ťukl svojí vlastní, prázdnou skleničkou do její, čerstvě nalité.

"Chudinko, zdá se, že ti ty metastáze už začínají zamlžovat smysl pro realitu. Bují ti to už v mozku? V pravé nebo levé polovině? Víš, v té pravé jsou centra citu. A pro tvé city bych ještě i já mohl něco udělat, než..."

"Ty hajzle! Zasranej mizero!"

Tohle nebyl ten Stefan, kterého znala a shledávala milým. Tady ji týral někdo naprosto cizí!

Muselo se přihodit něco hrozného. Možná, že Petřík nečekaně zemřel... A co když to jeho rodiče neunesli?

"Vzpamatuj se," řekla stísněně. "Vzpamatuj se, Stefane!"

Děsivě se usmál.

A Jennifer náhle věděla, že s podobným úsměvem by byl schopen dopustit se i vraždy. Zatočila se jí hlava. Jeho výroky dosáhly svého cíle. Skutečně to v ní rylo a hryzalo. Smrt se v ní uhnízdila jako nežádoucí nájemník. Který se nedá vystěhovat.

Stefan se zvedl.

Nádobí od večeře leželo pořád ještě na stole. Nikdo ho neuklidil.

"Musíš tu zůstat," řekl Stefan. "Už tě nemůžeme pustit. Proč si to zbytečně ztěžuješ? Oba bychom mohli udělat tu nejlepší možnou věc a..." Pohladil ji po hlavě.

Jennifer strnula. Najednou jako by se jí scvrkávala kůže. Ještě nikdy nikomu neublížila. Ale teď...

"Vždycky ses mi líbila." Jeho ruka ji hladila níž po tváři, dotkla se sevřených rtů a obkreslila jejich tvar. "Mara není zdaleka tak žádoucí jako ty. Vůbec jí nebude vadit, když ty..."

Jeho prsty vnikly do výstřihu její blůzy.

Neměla podprsenku - nikdy ji nenosila. Její prsa byla navzdory své velikosti pevná a vzpřímená.

Jennifer měla pocit, jako by jí jeho ruka pronikla do masa a sevřela srdce.

Zdušeně zasípala.

Ne, pomyslila si. Přestaň. Ještě není pozdě. Ale už nepokračuj. Přestaň...

Dřepl si před ní a vzhlížel k ní nahoru. Potom oběma rukama sevřel její židli a bez námahy ji i s ní otočil, takže nyní seděla se sevřenými koleny proti němu.

Výraz v jeho očích jí zbavoval téměř vší vůle.

Hladil ji po nohách přes džínsovou látku. Lehce jí položil obě dlaně na kolena a zavzdychal. Potom jí odtlačil nohy od sebe a vsunul se mezi ně.

Třebaže ji od jeho těla dělila látka kalhot, cítila se Jennifer hrozně ponížená a zneuctěná.

Oči měla plné slz.

A když jí zabořil obličej do klína a současně oběma rukama zamířil zpět k jejím ňadrům, už to déle nevydržela.

Vidlička, na kterou celou tu dobu upírala pohled - jako na poslední možnost -, jí jakoby sama od sebe vklouzla do ruky.

"Pěkně voníš," zaúpěl Stefan.

Oběma rukama stiskla rukojeť vidličky, zvedla ji a vrazila mu bodce vší silou do odkryté šíje.

Ještě nikdy Jennifer neslyšela odpornější zvuk.

Železo projelo kůží, zaskřípalo o kost, proniklo mezi dva obratle a tam zničilo, co je naprosto neopravitelné.

Pocítila plnou váhu Stefanova těla, jež se vzepjalo, jako by se do ní hodlalo zarýt. Ale v následující vteřině docela ochablo, jako by se mu rázem přerušily všechny důležité nervy.

Jeho prsty se jí se škubnutím zaryly do zad. Avšak pokus vytáhnout se po ní nahoru se mu už nepodařil.

A pak ucítila Jennifer příval jakési teplé vlhkosti, v němž teprve, když se Stefan vedle ní svezl na podlahu, poznala krev, která mu vytryskla z úst.

"Bravo," aplaudoval v tu chvíli od dveří jakýsi klidný hlas. "Taky jsem ho dost nesnášel."

Felidae zápasila se stíny a se smrtí. Ležela v jakémsi komatu -ale v podstatě to bylo něco docela jiného. Něco, pro co neexistuje lidský pojem. Byla to vlastní vůlí navozená strnulost a nehybnost, během které se v myšlenkách pokoušela sledovat to, co vyslala. Co z ní vylétlo jako sýček, odletělo a teď...

A teď?

Její nitro se stáhlo jako jediný obrovský sval a nechtělo se otevřít.

Věděla, že to, co ve svém zoufalství vyslala, jí nepatří. Kalich jí to vypálil krátce předtím, nežli jej i sebe v Beinn Dearg uzavřela do kokonu - čímž dočasně zmizeli ze světa.

Měla to opatrovat, ne užívat.

Jenže potom ležela po té strašlivé rvačce s Landruem na podlaze v hale. Cítila, jak jí unikají síly, jak Landru prchá i s kalichem a Lilith se žene za ním...

... a tehdy to udělala.

Bylo pozdě na každou lítost.

Felidae neměla zkušenosti se zacházením s tímto zvláštním okem. Ale cítila, že se vrací. Zdaleka...

Pokoušela se sledovat to. Ale měla jiný problém. Její tělo, jako by se chtělo rozpadnout. Ještě stále se symbiontu nepodařilo pospojovat to nejhorší. Bylo to, jako by nějaký nemotora vytrhal křehké rostlinky s ještě křehčími kořínky ze špatné půdy. Ze země, která beztak nedává skoro nic. A nyní se pokoušel tuto hloupost napravit tím, že by ubohé, přetrhané kořínky chtěl znovu zasadit do té hlušiny...

Chtělo to čas.

A možná to nebude nic platné.

Teď jsem já prokletá, pomyslila si Felidae.

Jak dlouho ještě dokáže žít z krve těch policistů?

Nevypadal jako žádný z mužů, které Jennifer kdy znala, nebo jen viděla - ba ani ve svých fantaziích by nikoho takového nenašla. To nebylo způsobeno jen tím, období vysněných princů měla za sebou od doby, co ji Mike, když se dozvěděl o její nemoci, opustil s vysvětlením, že by nedokázal mít vedle sebe někoho umírajícího. Když se moc snažila, dokonce ho chápala -nicméně jedině s tou výhradou, že ji nikdy nemiloval. Poznala ho během jeho vojenské služby v Německu. Že s ním pak po svatbě odešla do Států, přesto nikdy v životě nelitovala.

Život je konečně na to, aby se dělaly chyby.

A smrt...?

Stále ještě seděla na židli. Jen vidličku pustila. Trčela Stefanovi z krku.

Přestal se pohybovat. Pravděpodobně byl mrtev.

A ten, jenž to vítal s takovým nadšením, se nyní pomalu přibližoval k Jennifer.

Třebaže byl tak staromódně oblečený, naprosto nevypadal jako nějaká zkamenělina, nýbrž jako na výši doby. Dlouhé temné vlasy měl vzadu sepnuté sponou, z tohoto pohledu neviditelnou. Zato si mohla Jennifer pozorně prohlédnout celý jeho výrazný obličej.

I jizvu...

Srdce jí beztak bušilo se zvýšenou prudkostí, takže jeho další zrychlení, zaviněné pohledem na jizvu ve tvaru kříže, sotva už hrálo nějakou roli.

Zářila rudě jako syrové maso -a jako by v sobě spojovala vše, co tento muž představoval celým svým zjevem.

Zlo.

Ta nikdy nezahojená rána vypadalá jako bizarní pijavice, přisátá k jeho levé tváři. Nebo jako vypálený cejch, kterým byli označeni mnozí lidé - třebaže nikdy ne tak nezaměnitelným tvarem...

Jennifer se pokusila zvednout ze židle.

Něco dělat.

Namísto toho však jen seděla a zírala vstříc svému osudu. Docela pomaličku začínala chápat.

Je snad tento muž... vinen chaotickými poměry v tomto domě?

A znovu se v ní na okamžik prosadila amerikanizovaná šablona myšlení: unesl snad tento neznámý Petříka?

Ta myšlenka však nestála za to, aby ji dále rozvíjela. Tento dům byl pozůstatkem lepších časů. Stefan sám naposledy pracoval jako docela normální elektrikář v nějaké továrně a rodina se protloukala spíš hůř než lip. Únosce by musel být přinejmenším stejně šílený, jako Stefan v posledních chvílích svého života...

Děs se s novou silou natáhl po Jennifer. Odtrhla od příšerného cizince oči a upřela je na své vlastní ruce.

Ruce, které zabily.

"Zasloužil si to," tvrdil jí sonorní hlas padesátníka, jehož tvář vypadala poněkud koženě. Indiánsky. Nejtísnivější na něm ovšem byly jeho oči, které jako by pronikaly Jennifer do nejskrytějšího nitra. "A já beztak dávám přednost ženám. Po všech těch dlouhých letech bych si chtěl i z nezbytného udělat radost."

Sama se podivila, když svůj vlastní hlas zaslechla, jak říká: "Byla to sebeobrana! On mě... On chtěl..."

"Ó, to já vím, co chtěl," přerušil ji ten muž v kabátci, režné košili, brslenkách a kamaších. Jeho šlachovitá ruka doplnila větu rozmarným gestem. "Alespoň v tomto mu nemám co vyčítat. Mezi námi: já jsem mu to přikázal."

Polkla a zavřela oči. Na vteřinu.

Ticho vytvářelo kolem ní neviditelné stěny - ale ne takové, které by ji poskytly úkryt. Když znovu zvedla víčka, měla jeho obličej přímo před sebou. Mohla by cítit jeho dech. Kdyby nějaký měl.

Zdušeně vykřikla, ale nemohla se hnout z místa.

Na rtech měl cosi temného, chladně se lesknoucího. Byla to...

"Nemohla sis pro své poslední dny vybrat lepší místo," řekla ta ústa, která najednou jako by se rozšířila před ní do obrovských rozměrů a zabírala její veškeré zorné pole. "Mezi tvým posledním telefonátem a mým příjezdem bylo jen pár hodin. Tihle lidé tady byli celí šťastní, že ti mohou pomoci. Ale to jsem já taky. Ty ani nevíš, jak chutná krev odsouzence k smrti..."

Pocítila křeč v hrdle. Ne knedlík, ale skutečnou křeč. Rty úst, vznášejících se před ní, odkrývaly cosi, co se z nich vycházelo, ale jazyk to nebyl.

Bylo to cosi tak morbidně krásného. Dokonale vytvarované a jako stvořené k pronikání do masa.

"Budeme spolu ještě často. Tu tam nahoře," ukázal ke stropu, ale nade vši pochybnost myslel další poschodí, "jsem v závrati z prvního napití zničil. U tebe si budu počínat už opatrněji. A jestli splníš mé očekávání, pak se ti možná odměním."

"Jak?" vydralo se jí chrčivě z hrdla, přičemž se její jazyk pohyboval sám od sebe, aniž by měla v úmyslu se ptát. "Jak se můžeš odměnit, pane?"

Neodpověděl. Položil jí ruce na paže, napřímil se a ji přitom zvedal tak lehce, jako by nevážila víc než prachové peříčko.

"Napřed povinnost," zašeptal jí, "potom léčba..."

Jeho ústa ji políbila na krku. Jazyk vyklouzl zpoza rtů a přejel po divoce pulzující tepně, jako by hledal nejvhodnější místo.

Když jej našel, ucítila Jennifer náhle prudkou bolest.

A pak vše zhaslo.

Zůstal jen morbidní pocit nikdy dosud nezažitého vytržení.

To krátké, silné kousnutí dvou ostrých, špičatých zubů působilo stejně jako bodnutí dávky heroinu. Při vší té bolesti a vědomí nebezpečí, probouzelo touhu po dalším...

V redakci Sydney Morning Heraldu vládl běžný kontrolovaný chaos. "Kultivovaná hektičnost", jak to nazýval Moe Marxx.

Šéfredaktor tohoto váženého Uštu trůnil za kruhovým obeskleníím "terária". Odtud přehlížel a ovládal svoji říši. Zodpovědný sám sobě a vydavateli. No, vlastně jen sám sobě. Jelikož úspěch dával jeho představě o "vedení spolupracovníků" za pravdu, měl víceméně ve všem volnou ruku. Třebaže se jeho metody mnoha zlověstnými detaily hodily spíš do dob koloniálních vládců.

Spolurozhodování vydavatele se omezovalo jen na pracovní smlouvy. Marxxovi se podařilo vybudovat autoritářský systém, který zaměstnanci akceptovali, neboť pracovat v Heraldu, to už něco znamenalo. Bylo to dobré pro osobní reputaci - přesto však byla fluktuace reportérů i redaktorů všeho druhu astronomicky vysoká.

Od té doby, co Beth MacKinseyová byla už jen MacBeth, shledávala Moe Marxxe vysoce sympatickým. Což nejen jemu bylo nanejvýš nepříjemné.

Lilith věřila, že se její blonďatá přítelkyně zbavila dodatečného účinku magické morové nákazy, způsobujícího proměnu osobnosti - ale to byla jen přetvářka. Břímě, které na sebe Beth naložila, aby vyhověla Landruovi. Právě on, pro něhož tlouklo její srdce od chvíle, kdy se její citový život obrátil vzhůru nohama, ji požádal, aby před Lilith předstírala uzdravení. Chtěl, aby špehovala jeho nepřítelkyni. A skutečně k ní Lilith opět měla plnou důvěru.

Vždyť taky jinak nikoho nemá! pomyslela si Beth nenávistně.

Jenom díky její zradě mohl Landru znovu získat do svého držení Liliový kalich. To Beth mu dala vědět, kde se Lilith hodlá setkat s Felidae, aby od zlodějky kalichu přijala chybějící znalosti ohledně svého předurčení.

Landru vzápětí i s kalichem zmizel. Zanechal po sobě jen těžce zraněnou upírku, která ho před dvěma a půl staletími oklamala a ukradla mu upírskou nesvátost.

Felidae se teď spolu s Lilith nacházela v reportérčině bytě. A Beth se právě chystala opět něco pro Lilith a pro sebe zařídit.

Aniž by Marxxovi nebo komukoli jinému řekla jen dobrý den, zamířila rovnou ke zdroji. K místu, kde z dálnopisu vycházejí nejnovější hlášení všech možných zpravodajských agentur.

Nad touto baterií faxovacích zařízení bděl Allister Harris, jeden z redakčních elévů, jehož jediným úkolem tu už několik týdnů bylo co nejrychleji s novými zprávami běhat k Marxxovi a tam si nechat říct, komu má co hodit na stůl k dalšímu zpracování.

Říkalo se, že Harris má jednu drobnou sadistickou zálibu. Že prý neplní vždycky jen Marxxovy příkazy, nýbrž některé obzvlášť hnusné úkoly dodává lidem, kteří mu někdy něco udělali. A k této skupině patřil v podstatě každý, neboť Harris byl absolutní netykavka, což dostatečně stačilo, aby se ustavičně cítil šikanovaný.

V podstatě ovšem na tom nebyl bez viny ani Moe Marxx, neboť ten od prvního dne v něm okem znalce rozeznal nový vhodný objekt pro své urážky. Od té doby kysnul u faxů.

"Hallo, Allistere," zavrkala Beth, nespouštějíc ani na okamžik úplně pohled od Marxxova "skleníku". "Mohl bys mi pomoci. Jsem na stopě velké věci..."

Dvacetiletý čahoun, (na rozdíl od Marxxe spíš šlachovitý než vychrtlý), se uštěpačně ušklíbl nad stožkem papírů, které si předběžně rovnal, aby zase nedráždil šéfovu netrpělivost.

"Nejsem tady nikomu za lokaje," vyprskl se zrudlými tvářemi. Potil se. Ani ne tak proto, že by byl papír tak těžký, nýbrž spíš že byl ve stálém stresu. "Obraťte se na -"

"Tam jsem už byla," zalhala Beth bez začervenání. "Moe mě poslal za tebou."

Strnul. Kolem úst mu přeletěla podezíravá grimasa. Jeho pohled proletěl celou rozlohou velkokanceláře - aby nakonec znovu narazil na skleněnou tabuli, za kterou se Marxx mohl cítit jistý před každým takhle zlým pohledem.

"Takže on..." Harrisův hlas klesl opět na nejhlubší sklepní úroveň obvyklé frustrace.

Beth si vzpomínala, že jí dřív bývalo mladíka líto. Ale nedokázala si už uvědomit, proč vlastně. Jeho plačtivost jí lezla na nervy.

Ale teď ho potřebovala.

Ještě než se k němu vydala, rozepnula si blůzku skoro až k pupku. A když se nyní oběma rukama opřela o jeho pracovní stůl, opravdu jí skoro až tak hluboko mohl dohlédnout. A přece se zdálo, že ho spíš zaujaly Výše položené oblasti.

Beth dřív vždycky svá ňadra považovala za příliš malá. Nyní však byla pyšná na obě lákavá kuřátka, akorát tak do ruky...

Nicméně příčinou jejího náhlého vzrušení jistě nebyly Harrisovy zrudlé uši, nýbrž vzpomínka na všechno, co jí prováděl Landru.

Hrdelním hlasem vysvětlovala elévovi, jaké zprávy z oblasti kolem celé zeměkoule ji zajímají.

Vyvalil oči za brýlemi. "Zvěrstva," opakoval. "Únosy dětí. Masakry... rozumím."

"Všechny ty zprávy můžeš ještě nechat projít Moeovi pod rukama. Ale nenech se zmást, když nějakou takovou zprávu přidělí někomu jinému. Ty od nynějška víš, na čí stůl patří. Nebo ne?"

Harris otevřel ústa. "Myslel jsem, že šéf je informovaný...?"

Beth přikývla. "Měl bys myslet, zlato. Ale tak, jak se patří. Čti a hleď, ať dostanu, co potřebuji. Slibuji ti, že pak i ty dostaneš, co už dávno potřebuješ!"

Narovnala se a demonstrativně si zapla blůzku.

Allister Harris polkl.

"Vy..."

""Já," přikývla Beth. "Už dávno mi ležíš na srdci, zlato. Nezklam mě. Nevíš, o co by ses připravil..."

Sotva se odporoučela, už zazvonil na Harrisově stole telefon.

Byl to Marxx. Chtěl vědět, co ta "kačena" MacKinseyová celou tu dobu u něho dělala.

Allister Harris byl taky jen člověk. A Beth MacKinseyová v superkrátké minisukni byla zatraceně atraktivní kousek.

"Ona..." začal nejistě, ale brzy se vzpamatoval, "no, ona při parkování škrábla moje auto." Nic lepšího ho nenapadlo, ale toto byla alespoň věc, která mu byla blízká. On sám každou chvíli škrábl nebo naťukl něčí auto. "Chtěla, abychom to srovnali bez pojišťovny..."

Několik dlouhých vteřin bylo ve sluchátku ticho.

Harris si rozepnul knoflíček u krku. Kradmo pošilhával směrem k Marxxovi, sedícímu na své židli nehybně jako socha, nežli znovu navázal na přerušený rozhovor.

"Harrisi, vy jste u nás coby elév," vzpomněl si. "Je to tak?"

"Ano, pane!"

"A to si už můžete dovolit auto? Myslím, že bychom si měli znovu promluvit o vašem příjmu. Mám pocit, že se tam vloudila nějaká chybička. Okamžitě se zastavte u mě - a nezapomeňte přitom na ten stoh, kterým si tam podkládáte bradu. Nebo snad čekáte, až na něm bude pavučina...?"

V roce 1493 se nedaleko odtud, ve Fromborku, Landru seznámil s Mikulášem Koperníkem. Tenkrát býval v jeho domě váženým hostem, protože miloval duchaplné debaty a za oněch časů bylo skutečně ducha plných jen pomalu.

Landru by rád Koperníka zasvětil taky do Thotovy alchymie, ale o tom nechtěl učený astronom ani slyšet. A protože patřil k těm tenkrát ještě velice vzácným případům lidí, odolným vůči hypnóze, nakonec taky při tom zůstalo. O to větší zájem projevoval Koperník o dokázání toho, že neobíhají Slunce a planety kolem Země, nýbrž Země stejně jako ostatní planety obíhá kolem Slunce...

Landru zavrtěl hlavou, když si vzpomněl na ty staré časy, kdy ještě považovala lůza vědu a alchymii za rovnocenné. Stejně tak jako vědu a magii.

Přes tuto myšlenku dospěl k novému představenému sydneyských upírů. Pokud všechno proběhlo hladce, tak potom se Lilith - ta čistě jen lidská Lilith - mezitím už nachází v opatrování té Herakovy genetické dílny Salem Enterprises. Tento Herak začal jako ještě nikdo před ním umocňovat nejmodernější lidské výzkumy s upírskou magií Starého plemene. Landruovi se přiznal, že se snaží nahradit ztrátu Liliového kalichu novými upíry ze zkumavky.

Ten samolibý blázen.

Ztrátu kalichu...!

Landru se rozhodně nikomu nemínil svěřovat s úspěšným znovuzískáním nesvátosti. Nikdo nesmí uvádět do spojitosti jeho a kalich. Strážce vždycky cestoval anonymně. Od jednoho klanu k druhému...

Landru přerušil proud svých myšlenek. Ještě si stále nevypracoval přesnou strategii, jak bude vystupovat vůči klanům. Žádný upír neměl nárok nahlédnout za kulisy setby a ZÁKONA. Ani ti nejstarší a nejmocnější z nich neměli tušení o Temném chrámu a pokolení těch, kteří procitají v masívu Velkého Araratu, aby strávili tisíc let ve službách Liliového kalichu.

Tisíc let - anebo víc.

Landru se otřásl při vzpomínce na svoje prokletí. Na ty věci, které se přihodily a vedly ke ztrátě nesvátosti.

Vymykalo se jeho představám, co všechno mezitím Felidae s tímto nejmocnějším nástrojem na světě prováděla. Znal pouze "vrchol" její drzosti: Creannu. Lilith.

A doufal, že i ta nyní došla spravedlivého potrestání.

Ale jistý si tím nebyl.

Namísto, aby se nechal zatáhnout do dalších potyček, uprchl. Rozhodl se tak kvůli kalichu - ba dokonce se kvůli tomu ani neujistil o Felidaině definitivním konci. Věděl, jaká poranění jí způsobil i jaká zranění se nezahojená skrývala za řemením jejích živoucích šatů.

S pomocí magie kalichu se jí už nadále nemusel obávat. Její význam se smrštil na naprostou nulu. Jak je slabá dokonce i s kalichem, dokázala teď, při jejich druhé konfrontaci. To nebyla žádná legitimní Strážkyně - to byla jen zlodějka a podvodnice!

As tím přesvědčením zadusil pochybnost, která ho déle než dvě a půl staletí bezmála paralyzovala, zatímco bloudil celým světem.

Je to pryč.

Už - je - to - pryč!

Znovu nastává čas slávy...

Dotknul se kalichu, jehož purpurové světlo proměňovalo sklep v palác, ve kterém Landru jako "temný král" připravoval zrození "temného prince".

Tentokrát se toho neúčastnil žádný klan, když Landru znovu prováděl své původní poslání.

S plným vědomím významu této chvíle se řízl do masa a nechal svoji černou krev stékat do nesvaté nádoby. Ještě nikdy předtím k tomu nepoužil vlastní krve. Bylo jasné, že z toho dnes musí vzniknout něco skutečně osobitého.

Ani hlásek neunikl chlapci ze rtů, když umřel.

Pil, co do něho Landru naléval, krev a znalosti, které žádný lidský - a vůbec už ne dětský - mozek nemůže pojmout. "Zkrat", šok obrovské intenzity ochromil funkce malého tělíčka.

Zabil ho.

Soucit byl Landruovi právě tak cizí jako tomuto temnému grálu. Oba vlastně tvořili jednotu, která měla naplnit prázdnotu chlapce, vytvořenou úplným vyhasnutím jeho původního já, novou silou. Stejnou mírou, jako se pohár vyprázdní, naplní se "nádoba" chlapce předhotovenými myšlenkami. "Duší", čerpající své naprogramování z Landruovy černé krve.

Srdce, které se znovu rozbušilo, nepatřilo jen tak ledajakému upírovi. Patřilo jeho legitimnímu synu. Bytosti, kterou Landru stvořil s pevným odhodláním vychovat z něj co nejrychleji muže a někdy v budoucnu jej nechat hrát úlohu Landrua.

Neboť skutečný Landru bude v upírských kruzích brzy postrádán - a to i tehdy, kdyby byl připraven znovu vést "dvojí život".

Zbývalo jen vyčkat.

"Slyšíš mě?" zeptal se, když dítě otevřelo oči.

Chlapcovy rty však zůstávaly němé.

Cynická, široká ústa, dodávající obličeji hrubý a prohnaný výraz - ale to teprve teď, po násilné proměně kalichem.

Landru na okamžik spočinul pohledem na šperku, který mělo dítě v uchu, nikoli však od něho, nýbrž od svých lidských rodičů. Pozlacený kroužek. Určitě ne pravý.

Nebylo však důvodu ho chlapci brát.

"Slyšíš mě?"

Na to nemohlo být ještě příliš brzy. Chtít po něm, aby mluvil, by asi bylo předčasné, rozumět by ale měl.

Rysy v chlapcově obličeji se napnuly. Jeho oči měly v sobě něco zákeřného. Zjevně v něm dřímala ta správná osobnost. A Landru naprosto neměl žádné skrupule ji probudit. Už teď nacházel ve svém díle zalíbení.

"Dám ti," řekl, "jméno, které ti náleží, můj synu..."

Sklidila nádobí se stolu. Na rtech měla úsměv. "Půjdu se teď podívat na Maru a na chlapce," řekla. " Umývání vyřídím až potom."

"Dobrý nápad."

"Půjdeš se mnou?"

"Samozřejmě."

Vydali se společně nahoru, ona napřed.

Jennifer byla ráda, že se mezi nimi všechno vysvětlilo. Pochopil, že se s ním nemohla spustit. S jeho přítelem ano, ale s ním ne!

Opatrně zaklepala na dveře.

"Ano...?"

Marin hlas zněl už trochu zdravěji.

To je dobře, pomyslela si Jennifer a vstoupila dovnitř.

Vstoupil hned za ní, ale dveře nechal otevřené. Zatímco se on zabýval Petříkem, zamířila Jennifer ke své sestřenici. Posadila se na kraj postele a vzala Maru za ruku. "Jak se cítíš?"

"Děkuji, lépe. Zvládáte to?"

"A čekalas něco jiného?"

"Ne, ne."

Jennifer se obrátila. Stefan zvedl Petříka nahoru. Chlapec jásal a žádal, aby byl postavený na koberec. Krátce nato už cupital směrem k Jennifer. Nejprve se bázlivě ohlížel po matce, a když ta na něho povzbudivě kývla, došel až k ní.

"To je tak pěkné, moci být u vás," usmála se.

Také Mara a Stefan se usmívali.

Jennifer měla strach.

Cítila, jak se v ní uvězněná hrůza pokouší dostat ven a rozbít skutečnost.

Na několik chvil jako by se jí Stefan a chlapec rozplynuli před očima.

Hned však zase bylo všechno v pořádku.

"Jsem nějak unavená," řekla a protřela si oči. "Budete se muset obejít beze mě... Ta cesta... Chtěla bych toho ještě tolik udělat, ale... To jsem pěkná pomocnice."

"Vlastně bys neměla vůbec nic dělat," opáčila Mara. "Konečně, nepřišla jsi nám sem dělat službu, nýbrž..."

"Nýbrž co?"

"Umřít!"

Jennifer přikývla. Mara má pravdu. Ještě jednou pohladila Petříka po zvlněných vlasech. Pak vstala a šla ke dveřím.

Chtěla se ještě jednou ohlédnout. Ale tu se jí znovu stáhlo hrdlo. Měla strach, že když se otočí...

Šílené!

Šla dál. V jejím pokoji bylo vše tak, jak to zanechala. Svlékla se úplně donaha a posadila se ke komodě se zrcadlem. Občas měla dojem, jako by zaslechla útržky, hlasů Mary, Stefana nebo chlapce. Ale jistá si nebyla. Rozčesávala si vlasy a těšila se z obrazu, který jí zrcadlo nabízelo.

Jsem pěkná, pomyslila si. Dobře rostlá. Snad se mu nepřestanu líbit...

On přišel o něco později. Slyšela ho, a přece ho nebylo v zrcadle vidět.

Zvláštní...

Postavil se až těsně za ni a pohladil ji po krku.

"Dnes v poledne," řekl, "jsem chtěl jen tvoji nevinnou krev. Teď tě chci celou!"

Nic proti tomu neměla. Sice ho stále ještě v zrcadle neviděla, ale když pootočila hlavu, zazářila proti ní jeho křížová jizva.

"Cítíš se dobře?" zeptal se. "Jsi spokojená, jak jsem to naaranžoval? Jsou všichni na tebe hodní?"

"Větší srdečnost bych si ani nemohla přát."

"Fajn. Tak pojď." Zvedl ji ze židle.

Pohledem stále vyhledávala zrcadlo. Byla pyšná na svoje tělo, které mu mohla nabídnout. Její určitá bledost se mu zřejmě líbila.

Pomohla mu svléknout se.

Byl to nejpřitažlivější a nejzralejší muž, jakého kdy potkala.

Všude na jeho kůži nacházela stopy života bohatého na dobrodružství. Každá jizva vyprávěla jeden příběh. Jennifer by chtěla mít čas zabývat se každou z nich zvlášť. A jedna vypadala ještě docela čerstvě, jako by byla utržena teprve nedávno...

A zatímco ještě stála, vnikl do ní zezadu.

Zasténala. Rozplývala se rozkoší. Zacházel s ní velice cílevědomě, ale nikterak surově. Rukama si hledala nějakou oporu a konečně ji našla, když se opřela o matraci. A takto v předklonu přijímala další a další stále se zrychlující nárazy.

Tiše vykřikla.

Pak hlasitěji.

Co si asi Mara a Stefan pomyslí...?

Nic. Těší se z toho, že její poslední dny probíhají v pohodě. Byli k ní tak dobří. Jako on. Jen jinak.

"Ano!" sípala a vzpínala se proti němu. "Ber si mě. Patřím tobě. Jen tobě!"

"Já vím," odpověděl. Jeho dech byl stále stejný, což znamenalo, že Jennifer stále vůbec žádný nezaznamenala. "Chutnáš tak dobře..."

Po celém těle jí naskočila husí kůže. Orgasmus dosud nepoznané síly jí skoro podrazil nohy. Smála se. Plakala.

Vyklouzl z ní ven a položil se naznak na postel. Nemusel nic říkat. Věděla, na co čeká. Ještě zdaleka nebyl uspokojený.

A pak, zatímco se - zády k němu - pohybovala na něm jako v tranzu, začal jí nehty vyrývat do kůže krvavá znamení. Bolest ji elektrizovala. Bolest a vlhký žár, který v ní narůstal, směřovaly její libidok novému netušenému vyvrcholení.

Ztratila jakýkoli pojem o čase.

Jisté jen bylo, že to s ním dělala dlouho, než byl konečně hotový a vystříkl do ní.

Okamžitě se z něho svezla dolů a pokoušela se zjistit, jak to, že oheň v jejím klíně se tím ještě víc rozdmýchal, namísto aby se konečně uhasil. Ale nenašla žádné sperma. Bylo to něco jiného, co ještě nikdy neviděla, něco zneklidňujícího...

"Nech to. Pojď za mnou. Chci se zhluboka napít z tvé aorty. Jen klid...! Já to najdu sám..."

Ano, jenom klid.

Jak pěkné je to pomalé umírání.

Jak pěkné je těšit se na slíbenou odměnu.

"Miluji tě," vydralo se jí z poraněného hrdla.

"To už máme zrovna za sebou," řekl, zatímco sledovala, jak se k ní sklání.

Ležel tu, zalit studeným purpurem.

Jeho hrudník se zvedal a zase klesal.

Skutečně dýchal? Anebo jen předstíral, že má elastické plíce...?

Lazarus se posadil. Jeho otec odešel. Nepočítal, kolikrát mezitím udeřilo jeho lenivé srdce. Avšak jeho dětské tělo se od té doby změnilo. Za silných bolestí rostlo. Jako by jeho druhé zrození stále ještě pokračovalo. Jako by ten akt bolesti a utrpení měl pominout, teprve až...

Až co?

Naslouchal svému nitru. Čemusi hluboko v sobě, o čem doufal, že to skutečně existuje. Ale byl zklamán. Celé jeho vědomí jako by se odehrávalo jen kdesi na povrchu.

Což nemá duši?

(Ale odkud potom ví, že něco takového jako "duše" vůbec existuje?)

Odpovědi se nedočkal. Ani kdyby tu otázku hlasitě vykřikl, nebyl by v tom žádný rozdíl.

Lazarus klouzal rukama po svém těle, které už dávno nebylo tělem malého dítěte. Byl už téměř z poloviny tak veliký jako jeho otec, kterého si velmi přesně prohlédl...

Pokaždé, když na něho pomyslel, jako by ucítil bodnutí.

Opravdu. Krev toho mocného proudila Lazarovi v žilách. Nejprve ho zabil, a pak zase probudil k novému životu!

Lazarus věděl, co je zač.

Upír.

Ale to ještě nebylo vše. Cítil, že to ještě nemůže být vše...

Skřípění v kloubech a kostech ho vyrušilo z jeho úvah. Je ho slyšet i mimo tělo? Nebyl si tím jist.

Opatrně se zvedl z místa, kam ho předtím otec položil. Od studené podlahy ho dělila jen tenká plachta. Ale Lazarus necítil chlad, alespoň dokud se jeho rozpínající se tělesnou schránkou valila bolest jako vroucí láva.

Nejprve na okamžik strnul jen s nadzdviženým hrudníkem. Dokázal pojmenovat cokoli na svém těle. Vlasy mu rostly a rostly, takže si je už musel odhrnout z čela. A spolu s tímto růstem se v něm také jakási vzdálená touha vzdouvala v

nekontrolovatelný chtíč.
Zbytek chuti černé krve nemohl uspokojit touhu po krvi rudé.
To už nebyla žízeň, co ho trýznilo. To bylo...
Vykřikl.
A zdusil výkřik pěstí. - Nevyděsilo ho, jak se jeho pěst ještě na ústech proměnila v dravčí pařát, kterým si třel rozpálený ret, jakoby tím mohl zmírnit nesnesitelný tah v zubech. Zubech, které jako by se shora zavrtávaly dolů do spodních zubů, hledajíce marně to, co potřebovaly.
Lazarovy oči se chvěly. Jeho duhovky jako by nasály purpur kalichu a zářily stejným odstínem.
Tento nástroj, který jej vytvořil z živého lidského dítěte, stál docela blízko. Také po jakémkoli zbytku toho zabitého dítěte pátral v hlubinách svého ducha marně.
Postavil se na nohy.
Jak neskutečně rychle to všechno probíhá.
Proč ho otec na to nepřipravil? Vyklíčila v něm první nelibost nad takovým liknavým jednáním.
Vzápětí stál pevně na nohou. Ani se nezapotácel. S obrovskou žízní po látce, která by mu dala ještě víc sil. Bez které nemůže existovat.
Celý hořel.
Byl jako hlavička zápalky. Kalich ho zapálil a on nyní potřebuje "dřevo", aby hned nezhasí.
Krev.
Móóóckrve.
Jeho roztřesené oči se znovu dotkly Liliového kalichu. A už se od něho neodtrhly. Krok za krokem se počal k němu přibližovat.
Tíže tohoto světa se pokoušela jej rozervat na kusy.
Ale pak už stačilo se jen sehnout. Kalich před ním rozléval svoji strašlivě krásnou zář.
"Otče..."
Tak je to.
Tohle je jeho otec.
Lazarova lebka zaskřípěla dalším přívalem prudkého růstu. Pokusil se sehnout, ale strnul uprostřed pohybu.
Pak se sklonil, avšak nebyl to projev kapitulantství. Zvedl kalich.
Jeho dotek v něm rozpoutal ještě větší požár. Skoro se zalkl výkřiky, které mu uvázly v hrdle.
Magická nádoba byla lehká jako peříčko a současně těžká jako celý Měsíc.
Lazarus cítil, jak ho jeho tíha drtí a současně mu propůjčuje křídla. Na kratičkou dobu dokonce téměř zapomněl na svoji neutišitelnou žízeň.
Ta jej však vzápětí znovu přepadla o to prudčeji.
"Otče..."
Jsi sám, jako by k němu šeptal kalich. Docela sám. Pospěš si. Čas ti utíká. Nemohu tě ušetřit...
Lazarus se rozplakal.

Lilith hlídala u Felidaina lůžka. Beth se dosud nevrátila. Znovu a znovu se Lilith přistihovala, jak moc by si přála zbavit tuto upírku, zmítanou nepřirozenou horečkou, jejího hlavního neduhu. Toho, jejž sdílí se všemi ostatními upíry...
Ale tak jednoduché to nebylo.
Felidae byla upírkou s upírskou morálkou - a přece stála na Lilithině straně. Dokonce to bylo ještě komplikovanější.
Ani Felidae zřejmě nevěděla, v čím zájmu jedná. Když to tvrdila, lhala. Neboť Lilith mohla sdílet vzpomínky zlodějky kalichu. Dodnes ještě nevěděla, jestli to byl Felidain záměr, nebo za tím vězelo ještě něco jiného.
"Vzpamatuj se," mumlala pořád dokola. "Mluv se mnou! Co znamenají ta tvoje slova z horečky? Kdo přinese kalich zpět? A k čemu se vztahuje těch pět dní?"
Ale Felidae dál jen ležela. Také nyní byla krásná. Byla to tvrdá, hrozná podoba krásy, nicméně byla fascinující.
Lilith si vzdychla.
A když to nejméně čekala, stalo se něco, co ji zaskočilo naprosto nepřipravenou.
Něco příšerného.
Lilith se zvedla. Dosud seděla vedle Felidae. A nyní stála uprostřed pokoje a větřila jako nějaké zvíře, řídící se instinkty. Dveře do obývacího pokoje byly otevřené. Kdyby se vrátila Beth domů, dala by o sobě vědět jinak.
Ale nepřišel nikdo.
Přišlo něco.
Lilith se napjal v těle každý sval a každá šlacha. To, co se v něm obvykle skrývalo pod maskou půvabu a subtilnosti, se nyní vylouplo ze své skořápky. Lilith ještě nikdy nepozorovala sebe samu, když se v boji stávala jinou osobou, vystupující bez jakékoli milosti proti mrtvému životu.
A v tuto chvíli ani nevěděla, jakého nepřítele její instinkty vycítily.
Nic tu nebylo..
Ale něco se blížilo.
Lilith se vrátila k Felidae. Upírka ležela skoro beze změny.
Skoro.
Aniž by mohla říci, zda to má něco znamenat, uviděla Lilith, že Felidae otevřela levou ruku. Byla prázdná, ale obrácená

dlaní nahoru, jako by v ní něco leželo. Něco, po čem mohla Lilith jen sáhnout...

Zavrtěla hlavou.

"Felidae!" zavolala.

Upírka však ležela dál, jako by spala. Jako by ji trápil zlý sen.

Mají upíři sny? O čem? O mrtvých ovečkách...?

Lilith čekala na to, až se její tělo zase uvolní.

Ale to i nadále zůstávalo v pohotovosti. Nebezpečí ještě nepominulo.

Něco... přicházelo.

Kupodivu ani vteřinu nevěřila, že by za tím mohl vězet Landru. Cítila, že tohle je něco - jiného.

Úplně jiného.

Prudkým trhnutím překonala svoji strnulost. Ale když chtěla zamířit do obývacího pokoje, aby se tam rozhlédla, zarazil ji Felidain drsný hlas.

"Zůstaň! Nesmíš... odejít! Důležité..."

Teď Lilith věděla ještě méně než kdy jindy, do jaké míry jí může důvěřovat. Ale nakonec si dala odklad a zůstala stát, kde byla.

"Řekni mi, co se tu děje, rychle! "vyzvala Felidae. "Jestli se pokoušíš..."

Zbytek už zůstal nedopovězen.

Náhle cosi vyšlehlo ze stěny. A přitom to ani tapetu nepoškodilo. Jen atmosféra se uvnitř té stísněné místnosti radikálně změnila, zatímco blesk, podobný zjevení, udeřil do Felidainy otevřené dlaně, a ta zčernala.

Zčernala?

Lilith už nevěřila vlastním smyslům. Z ničeho nic to neurčité nebezpečí zase pominulo. Ale ten dojem, že je svědkem něčeho přízračného, jí zůstal.

Felidae tiše úpěla.

Ne, volala Lilith. Její rty sotva znatelně zformovala její jméno. Pak podruhé, potřetí a nakonec: "Pojď sem! Pojď...!"

Lilith věděla, že by to neměla dělat - ale poslechla. Poklekla vedle blouznící upírky, která, jak se zdálo, ani teď nebyla zcela při smyslech. Bylo to cosi na způsob zatemnění, nebo delíria, v čem se pohyboval Felidain duch.

"Dej mi... svoji... ruku...!"

Její slova přiměla Lilith znovu pohlédnout na Felidainu ruku. Hledala poranění - zčernání, které jí přivodilo to cosi nepochopitelné.

Ale upírka měla ruku obrácenou a z tohoto pohledu vypadala dlaň docela nepoškozená.

"Tvoji... ruku... Honem!"

Lilith se déle nezdráhala. Podala Felidae ruku - a okamžitě toho litovala.

Neboť upírčiny prsty ji sevřely jako čelisti ocelové pasti. Sevřely Lilithinu ruku, jako by ji už nikdy neměly pustit.

A vzápětí se Lilithino vědomí zalilo zmatenou záplavou obrazů a dojmů.

Frombork... Krutyn... Mazury...

Když Landru sestoupil zpět do sklepa, uvítala ho mrazivá tma.

Normální tma!

Purpurové světlo kalichu zhaslo.

Krátce strnul a zíral dolů. Normální tma nebyla pro jeho oči žádnou překážkou. A právě proto ho následující poznání zasáhlo jako mrtvice. Zapotácel se.

Jeho ruka se zachytila dřevěného zábradlí u strmých schůdků, vedoucích dolů do veliké klenuté místnosti, která se shora dala celá přehlédnout. Celý tento vlhký sklep byl docela prázdný!

Dítě i kalich byli pryč!

Nemožné, pomyslel si. To - je -nemožné!

"Lazare!" Výkřik se odrážel od stěn. Pitvorně se pak vracel zpět k Landruovi. Jen ozvěna. Po Lazarovi a Liliovém kalichu nikde ani památky.

Bylo to, jako by mu něco neblahého vzalo všechnu sílu, Landru doklopýtal dolů a prohledával každý kout. Najednou jeho reakce pozbyly veškeré suverénnosti, což mátlo i jeho samotného.

Lazarus byl dvouleté lidské dítě, ze kterého udělal upíra. Ale pořád ještě vězí v dětském těle a bude potřebovat týdny a měsíce, než tělesně dozraje v muže.

Kde je?

Kde je KALICH ?

"Nemůže být daleko," mumlal Landru, když prozkoumal i ty nejpochybnější možnosti úkrytu. "Možná... je nahoře..."

Bylo mu ale záhadou, jak se může Lazarus nepozorovaně pohybovat v domě, ovládaném Landruem - a proč všechny jeho smysly narážejí na prázdnotu, když pátrá po kalichu...

Celý rozrušený se vrátil zpět nahoru. Tušil už, že tady se přihodilo víc, než že si čerstvě stvořený upír udělal ze zvědavosti výlet. Proč by měl přitom brát kalich?

Dům náhle působil na Landrua zdrcujícím dojmem. Veškerá jemná síť kouzel, kterou zde rozprostřel, jako by ustoupila věčnému chladu. V jídelně stále ještě ležela Stefanova mrtvola. Z šíje jí trčela vidlička a pohled na to působil jako ztělesněná bezútěšnost, která se vkradla nejen do tohoto domu, nýbrž i do Landrua.

Mohlo se něco takového stát...?

Je to vůbec možné...?

NE!

Zdráhal se jen pomyšlení na to, že mu někdo kalich a dítě ukradl. Že snad teprve nyní, co podruhé zvítězil nad Felidae, vstoupila do hry ona moc, které i on vděčil za svoji existenci. Která ho kdysi dávno probudila v Temném chrámu...

NE!

Vždyť přece přijal svůj trest. Prošel údolím pekla, celou věčnost se nezakousl do krku oběti a dodržoval své trýznivé pokání, dokud nevybojoval zpět základ k další existenci svého plemene!

A teď měl znovu pykat? Za co?

Ne, Lazarus je tady.

Kalich je tady. Někde tady.

Věděl hned, že vytvořil něco zvláštního. Musel mu tedy přiznat i zvláštní jednání...

Landru se hnal z jedné místnosti do druhé.

Dole nebyl nikdo.

Když vyšel po schodech nahoru a vstoupil do ložnice Krokowských, vztyčila se Mara v posteli. Roztřeseně k němu natáhla paže. "Už jsem myslela, že nikdy nepřijdeš..."

Jeho vztek už byl natolik silný, že došel až k ní, uchopil oběma rukama její hlavu a zlomil jí vaz. Vypadalo to groteskně, když se svalila tváří do polštáře, jinak však naznak.

Nevěnoval se jí ani o vteřinu déle. Spěchal dál. Místnost za místností.

Jennifer ještě ležela v posteli, jak ji opustil. V prvním impulzu chtěl i ji okamžitě odstranit. Ale pak se jen zeptal. "Vidělas Petříka?"

Její rty se třásly jako motýlí křídla. Nyní se podobala Maře, tak jak vypadala při Jenniferině příjezdu. Úplně vysušená a zvadlá...

Landru věděl, jak závisí krása a mládí na krvi.

"Ne... Měl by... tu být...?"

Prohledal každý kout pokoje, také skříně, á nic nedbal na Jenniferin hlas, slabostí téměř zhasínající, když ji opouštěl.

Lazarus ani zde nebyl. Nebyl nikde v tomto domě. A bylo nemožné, aby byl jinde.

Přece jsem dveře i okna magicky zapečetil, uvažoval Landru. Nikdo odsud nemohl uniknout...

Hnal se zase dolů. Jeho hledání nedoprovázel ani pot, ani horko. Jen stále černější předtucha.

Když došel až k domovním dveřím, hned poznal, co se změnilo. Jeho pečeť byla zlomená.

Ale to přece nikdo nedokáže!

Blázne! Nikdo? Je to tvůj syn!

Landru skoro vytrhl dveře z pantů, jak se vyřítil ven.

Podzimní mlhy se válely kolem domu. Stmívalo se.

Utíkal po cestičce a písek mu skřípal pod nohama.

Bylo to nesmyslné. Bylo nesmyslné věřit, že existuje nějaké uklidňující vysvětlení pro to, co se tu stalo...

Landru volal a řval nejen za Lazarem ale i za kalichem. Ale ani od jednoho z těch se nedočkal odezvy.

Proměnil se v netopýra a vznesl se do závratné výšky, aby mohl přehlédnout celé okolí.

Marně.

Landru si počínal jako šílenec.

Co udělal špatně?

Co to opravdu stvořil v tomto svém dobrovolném ústraní?

Kdyby monstrum, to by nebylo tak tragické.

Ale monstrum, které už teď jde svojí vlastní cestou...?

Josefa jistě nebyla nijak bázlivá osoba. Ani v noci a o samotě. Třebaže se jí už blížila sedmdesátka, stále ještě pravidelně jezdívala pravidelně každý týden do Krutynu na trh, aby tam za pár zlotých prodávala výsledky své tvrdé práce. Výdělek jí vždycky stačil tak sotva na živobytí. O jídlo si nemusela dělat starosti. Ale občas, třebaže ne často, potřebovala nové boty nebo teplý kabát^když už byl ten starý příliš odřený. A taky staré rozhrkané auto žralo víc benzínu, než jí bylo milé.

Protože tady v okolí měla skoro každá rodina svoji vlastní zeleninovou zahrádku, hraničilo téměř s malým zázrakem, že se stále ještě jakž takž držela. Měla svoje stálé zákazníky, kteří chodili raději k ní, než do velkých obchodů - třebaže Josefa z toho měla občas svíravý pocit, že tak činí jen z čisté dobročinnosti.

Vždycky byla hrdá na svoji nezávislost. Té se naučila jako jedna z šesti dětí. Její sourozenci byli už všichni mrtví, a když loni zemřel i její manžel, žila už na svém hospodářství docela sama. Jedinou společnost jí dělal kocour, macek, jakých je spousta. Ale Aljoša byl jediný, který nikdy neměl potřebu opustit dům. Spal v Josefině posteli nebo na jejím břiše, pokud večer seděla ve svém zamilovaném křesle, a snad to byla právě ta Aljošova nesamostatnost, která se Josefě na něm tak líbila. Venku ve volné přírodě by toto zvíře naprosto nebylo schopno přežít. Chyběl mu jakýkoli instinkt k tomu, co kočky normálně dělají, aby se samy uživily...

Josefa protáhla vráscitý obličej v dobrácký úsměv, když si vzpomněla na Aljošu a na to, jak bláznivě ji bude to zvíře vítat.

Světla jejího auta olizovala rozbitý asfalt. Prastaré auto rachotilo a kymácelo se, jako by se každou chvíli chtělo

rozpadnout na jednotlivé součástky. Ale na to byla Josefa zvyklá. Dokonce se naučila sama provádět nějaké menší opravy. Na to a na svůj řidičský průkaz byla obzvlášť pyšná, kolikrát si myslela, že jednou stejně zemře za volantem...

Ale raději by při tom byla s Aljošou. Být sama, až přijde smrt, to jí připadalo děsné. Ale věděla, že v tomhle se nedá vybírat.

Úsměv na jejích skoro už bezzubých ústech zhasl. Potlačila myšlenku na umírání. Když se na takové věci moc myslí, přijdou možná dřív než -

Dupla na brzdu.

Její schopnosti reagovat nebyly ani nejlepší, ani nejhorší. A tak se jí opravdu podařilo vůz zastavit dříve, než došlo ke katastrofě.

Snesl se na ni déšť krabic a překližkových bedýnek, vyplňující kompletně celý prostor, kde normálně bývají zadní sedadla a kufr. Ale tato sedadla vyhodil už Josefin muž, aby vznikl dostatečný nákladní prostor.

Prudkost zabrždění vymrštila neprodané zboží i prázdné obaly dopředu.

Josefa si kryla hlavu. Současně se jí srdce rozbušilo až v krku. Motor s heknutím zhasl.

Široce rozevřenýma očima zírala do tmy, přerušené jen slabým světlem.

"Ne...," vydralo se jí přes rty.

Na jiném místě v jinou dobu by ji snad to zjevení venku vykolejilo méně. Nahý, asi dvanáctiletý chlapec, který ji bez pohnutí pozoroval. Světlo reflektorů, vydělující ho z okolní noci, ho zřejmě vůbec neoslepovalo. Zřejmě mu ani nikterak nebránilo pozorovat Josefu, třebaže to vlastně bylo naprosto proti přírodě.

Proti přírodě. Ano, v tom je ta hlavní potíž.

Chlapec stál bez jakéhokoli ostychu uprostřed úzké silnice. Člověk by ho mohl považovat za neživou, třebaže až nezvykle detailně přesně zhotovenou loutku, kdyby se náhle přece jen nedal do pohybu.

Několika úspornými pohyby proklouzl kolem předku auta a otevřel dveře na straně spolujezdce.

Ozval se zvuk, jako by někdo trhal tenký plech holou rukou, zatímco Josefa si byla jistá, že dveře spolujezdce byly zajištěné páčkou...

Ale neměla čas o tom přemýšlet.

Teď byla dvířka otevřená a teď taky viděla v odrazu světel, jak si chlapec sedá vedle ní. Byl sice nahý, ale něco nesl v ruce. Vypadalo to jako výtvor nějakého výstředního umělce, ale dokonce i prostá žena jako Josefa vycítila, že to musí být něco víc.

"Kdo...," zachraptěla. "Odkud..."

Nenacházela slova.

Jazyk jí připadal, jako část těla zachvácená leprou, která se každou chvíli musí uvolnit. Buď aby jí vypadl z úst ven, anebo aby ho spolkla.

Oběma rukama křečovitě sevřela volant. Ještě nikdy jí na nich nenaskočily stařecké skvrny tak výrazně jako právě teď.

A v tu chvíli řekl chlapec: "Stará a ohavná. Stará a ohavná..."

Neviditelná smyčka kolem krku se jí stáhla ještě víc, ale rozum jí napovídal, že si takové řeči od tohoto usmrkance nemusí dát líbit.

Stěží se ovládla a zkusila to ještě jednou. "Kdo k čertu vlastně jsi? Nikdy jsem tě tady neviděla. Ví tvoji rodiče, co po nocích provádíš?" Její pohled se zaměřil na podivný kalich v jeho klíně. "Kde jsi tohle - ukradl?"

"Tak už konečně jeď, stará! Chci se dostat o kousek dál, než tě..." Zmlkl a nestoudně si ji prohlížel. "Ty hadry, co máš na sobě, si vzít nemůžu. Nemáš nic jiného?"

Josefa otočila klíčkem zapalování. Bylo jí chladno. Motor škytl. S nohou na plynu se jí podařilo dostat se na správné otáčky. Pak pustila spojku.

Koutkem oka viděla, jak na ni neznámý chlapec stále civí.

Ledabyle rukou přidržoval dveře za držadlo, aby se neotvíraly. Zámek byl zřejmě definitivně zničený...

Vzápětí se zase zeptal: "Kam to vede?" ukázal dopředu po silnici.

"Kam máš namířeno?"

"Do Austrálie," řekl.

Mrcha kluk, pomyslila si Josefa. Vždyť mu musí být zima. Venku a dokonce i tady v autě mohlo být nanejvýš pět stupňů nad nulou. A ten malý praštěný hajzlík vedle ní sedí s ukradeným kalichem a ptá se, jestli je na správné cestě do Austrálie...

Ale nejšílenější na tom bylo něco jiného: Josefa nemohla zastavit. Ani mu nemohla dát šťavnatý pohlavek za jeho drzost, ani zvednout ruku, aby ho vyhodila z auta.

A jak vypadá vyhládle. Jako by celé dny už nedostal nic k snědku.

Ještě by tak chybělo, aby se vrhl na její zásoby a -

A pak se ozval zvuk, při kterém se jí zježily vlasy.

Cítila, jak se kousla do rtů i jak se on skoro s odporem dívá na kapičku krve, která jí ze zranění vytekla.

Ale ten zvuk ani teď neustal.

Nepocházel z auta - pocházel od chlapce.

"Co - to je?"

Nejprve to vypadalo, že nehodlá odpovědět. Ale pak řekl: "Já."

"Ty?"

"Moje kosti. Rostu..."

Zacukalo jí v koutcích. Ale absolutně to nebylo k smíchu. Náhle nenáviděla tohoto drzého mladíčka, který ji naháněl

hrůzu víc, než by vůbec považovala za možné.

Se sevřenými rty zírala přímo před sebe ven. Několik vteřin nato projeli kolem odbočky k její usedlosti.

Pot na čele jako by se jí vysrážel v droboučké ledové krystalky. Pokusila se sundat nohu z plynu a přinutit ji sešlápnout vedle brzdu. Ale noha jí těžce a bez citu jako kámen ležela na pedálu.

Její pohled sklouzl na ukazatel stavu benzínu. Nikdy neukazoval dobře. A přece jí jeho hladina ještě nikdy nepřipadala tak povážlivě nízká jako teď.

Když se podívala doprava, zahlédla chlapcův němý rozhovor s tou věcí, kterou držel na stehnech.

Jeho ústa se pohybovala. Ale nevycházel z nich žádný zvuk.

Najednou každé nadechnutí působilo Josefě bolest v hrudi. Tak to začalo i Janoszovi.

Aljošo! pomyslela si bezmocně. Ona nemá devět životů jako její malý kocourek. Josefa visela na tom svém jednom - nikdy předtím si nebyla vědoma, jak moc na něm visí. A navíc: ten hlupáček bez ní zahyne, bídně pojde...

Nikdo neřekl ani slovo. Přinejmenším ne nahlas. Stará rolnice dál řídila vůz nocí a tma venku byla stále kašovitější, hustější, dusivější.

Po několika minutách začal motor skytat.

"Co je?" zeptal se chlapec.

"Nemáme... benzin," odpověděla namáhavě.

Auto sebou škublo. A znovu letěly všechny předměty dopředu. Chlapce jako by se to vůbec netýkalo.

Když pak vůz naposledy poskočil a zastavil, držela Josefa ještě stále nohu na plynu.

"To je hnus," řekl chlapec.

Nevěděla, o čem to mluví. Ale pak se to dozvěděla. Naklonil se k ní. A odhalil to, čím se jeho ústa lišila od jejích.

Neviditelná smyčka kolem jejího krku povolila.

Josefa se rozkřičela. Ale nijak moc vášnivě a vůbec už ne dlouho.

"Pusť!"

Nehty ostré jako břitvy pronikaly řemeny i kůží. A přece rusovlasá upírka Lilithinu ruku nepustila. Právě naopak. Zdálo se, jako by se ve Felidae nyní probudilo to nejstrašnější, co odedávna číhalo pod slupkou zdánlivého lidství.

V jedné vizi uviděla Lilith prasknout veškeré řemení na Felidaině rozpáleném těle, rány pod ním se otevřely a ven se vyplížilo něco, co ještě žádné oko na světě nezahlédlo. To, co normálně není dosažitelné, avšak co nahrazuje duši dítěte, zavražděného při temném obřadu ve stínu Liliového kalichu...

Lilith se násilím vzpírala proti dojmům, které se mísily s jinými, pozoruhodně bezkrevnějšími.

Co se to dělo?

Měla absurdní pocit, jako by se vracela z cesty, kterou nikdy nepodnikla. Náhle v sobě měla obrazy krajin - dokonce i jména oblastí a měst - o kterých ještě před několika vteřinami neměla ani tušení...

Ne, špatně, ne tak docela.

Bylo to, jako by tato místa v ní existovala už dávno. Spolu s mnoha dalšími existovala na její vnitřní mapě světa, a v tuto chvíli jen něco tvrdohlavě prstem ukazovalo znovu a znovu na to jedno jisté místečko.

Ne "mapa", ten prst byl nový.

Hlas zlodějky kalichu Lilith pronikal do mozku jako roztavené olovo. "Poslouchej! Poslouchej,co ti řeknu!"

Lilith strnula. Hleděla dolů na Felidaino tělo, stále ještě natažené na Bethině posteli - jako memento. Ale takové, jehož smysl je stále nesrozumitelnější a spornější.

Z Felidaina slibu, že Lilith vysvětlí pozadí jejího předurčení, nezbylo už nic. Po ztrátě kalichu jako by se to všechno odsunulo do nedosažitelné dálky. Bez něho musela Lilith vysvětlení zatím ještě stále oželet - ale zase tak moc tragicky to už nebrala. Mezitím nabyla přesvědčení, že nabízené poznání, za jakým účelem byla nakonec stvořena, obsahuje také nepříliš vítané aspekty. Po uplynutí staleté lhůty bude sotva tím samým, čím je teď. Bude...

"Poslouchej! Všechno říkám jen jednou!" Felidain hlas zněl cizeji a přísněji než kdykoli předtím. Lilith konečně pochopila, že nemá co do činění s žádným tvorem svého druhu. Tato nestvůra nebyla ani o chlup "hodnější" než kterýkoli jiný upír.

Skutečně podobná byla Felidae jedině Landruovi, jemuž se znovu dostal do rukou kalich.

"Dám ti něco," vytrysklo z Felidae tak prudce, jako by vše musela říci jedním dechem, než bude znovu sražena do bezvědomí, "co pro tebe nebylo určeno, dokud nedosáhneš plné zralosti. Nemám na vybranou, neboť já sama nemohu jít poslovi naproti. To musíš udělat TY."

"O jakém poslu tu mluvíš?" chtěla se Lilith zeptat, ale přes rty se jí neprodral ani nejmenší zvuk.

"Landruovou slabostí je," pokračovala Felidae bez přechodu, "že věří ve svou sílu. Nikdy by nepočítal s tím, že kalich, který odnesl s sebou, není už tím, který jsem kdysi ukradla!"

Tedy imitace? Padělek? Na tisíc myšlenek současně se Lilith prohánělo myslí. Ale pak zavrtěla hlavou. Jaký smysl by pak měl ten zamýšlený rituál v sále muzea?

"Upravila jsem ho tak, aby první nový upír, stvořený někým jiným než mnou, se projevil tak, jak se to bude Landruovi pramálo líbit: kohokoliv stvoří z krve své či některého vůdce klanu - každý z nich přinese kalich MNĚ. A jeho úsilí je omezeno jen jednou jedinou podmínkou, že se totiž musí ke mně dostat BĚHEM PĚTI DNÍ! Víc času mu nezbývá."

Lilith se pokoušela pochopit, co jí - Felidae právě sdělovala.

"Pět dní?" opakovala rozechvělým hlasem. "Proč ne víc? Jak ti má dítě přinést kalich? Muselo by -"

"Kdo mluví o DÍTĚTI? Proti někomu, jako je Ladní, se musí postavit něco ZVLÁŠTNÍHO. A ne něco, co by dokázal

jen tak jednoduše zničit svojí magií!"

"Co je to zvláštní?"

"Pět dní. Nemohu ti říci, kdy se nechá strhnout k tomu, aby poprvé znovu použil Liliový kalich k jeho původnímu účelu. Snad se tak už dokonce stalo - snad se teprve stane za pár dní či týdnů. Tuším ale, že se Landru nemohl dočkat, až se znovu ujme svého starého úřadu... Říká ti něco jméno Frombork?"

Frombork... Krutyn... Mazury...

"Ne dlouho. Teprve - před nedávném..."

"Dobrá...! Vše, co musíš udělat, je, že odjedeš do Polska. Do Fromborku. Snad vidíš taky ten dům, který vidím já... Dům, ve kterém se skryl Landru... Pokud kalich ještě nepoužil, najdeš ho právě tam. Pokud však už stvořil upíra, musíš sledovat jeho stopu!"

"Jakou stopu?"

"Smrti a hrůzy. Posel udělá všechno, aby se dostal ke mně. Je to upír, ale ne obyčejný. Má jenom pět dní života. Během těchto pěti dní spotřebuje jeho tělo energii celého lidského života. To ho činí silnějším nad kteréhokoli protivníka - a současně i umocňuje jeho žízeň..."

Lilith se z toho, co jí Felidae zjevila, zatočila hlava. Jistěže to chápala. Ale současně to v ní probudilo novou vlnu pobouření vůči bezohlednosti zlodějky kalichu, která se zřejmě, aby dosáhla svých cílů, nezastaví vůbec před ničím.

"Jak by tě mohl tento "posel" najít? Když jsi zanášela do kalichu tuto "pojistku", nemohla jsi přece vědět, kde se jednou budeš zrovna nacházet!"

"To taky není třeba. Tohle první dítě kalichu ví, co má hledat. Našlo by mě kdekoli na světě - kdyby mu to dovolil čas."

"Myslíš, že nevystačí?"

"Nikdy nemůžeš mít jistotu.

Proto mu musíš jít naproti. Pomoci mu dostat se ke mně - a zabránit tomu, aby ho snad Landru přece jen nezadržel."

"Jak můžeš vůbec věřit, že si Landru nechá kalich vzít?"

"Nepočítá s tím, co jsem udělala. Úplně ho to vykolejí - a jak jsem říkala, první dítě se nesmí podceňovat. To..."

Náhle její stisk kolem Lilithiny ruky povolil.

Felidainy rty se zavřely s neslyšným vzdychnutím. Její tělo se napjalo.

A pak tu opět ležela, jako by spala. V horečce.

Lilith stála jako omámená.

Pomalu se předklonila a otočila Felidainu bezvládnou ruku dlaní nahoru. Ruku, která jí před chvílí svírala, a do které udeřilo ono pozoruhodné zjevení...

Lilith však marně hledala stopy zčernání. Jediným řemínkem nepřepásaná dlaň byla naprosto nedotčená. Lilith jí prohlédla i druhou ruku, protože si najednou nebyla jistá, do které ruky blesk udeřil.

Ale ani na ní nenašla nic.

V předtuše zvedla vlastní ruku.

Současně uslyšela, jak se ve vedlejší místnosti otevřely dveře bytu. Beth se vracela. Našla Lilith rozrušenou v podivné póze.

Poloupírka si držela dlaň ve výši očí. Druhou ruku měla ohnutou a její prsty svíraly zápěstí, jako by bylo třeba pozorovanému předmětu zabránit v útěku.

"Dám ti něco, co pro tebe nebylo určeno, dokud...," zaznívalo jí jako by z paměti Felidain hlas. Přitom se před jejím vnitřním zrakem pohybovaly obrazy míst, kde nikdy nebyla.

Pak vybledly, ale jejich jména zůstala.

Frombork... Krutyn...

Vybledly, ale ta věc na její ruce zůstala.

"Lilith?" Beth se přiblížila až k ní. Jistě si všimla, že něco není v pořádku. Ale Lilithino rozrušení si vyložila špatně. "Ona... zemřela?"

Myslela Felidae.

Lilith sevřela ruku v pěst a zadívala se na Beth. "Ne," řekla. "Co je mrtvé, nemůže zemřít."

A potom rozevřela pěst, jako by jí chtěla dát šanci, aby z ní mezitím zmizela ta černá věc.

Ale nezmizela.

Vypadala tak neškodně.

Ale kdo ví, co to vlastně je...?

"Netopýr?" zamumlala užasle Beth vedle ní. Proč sis vypálila do dlaně něco takového?"

Mazury, Polsko

Svítalo a hlad v něm hlodal silněji než kdy předtím.

Hořím, pomyslel si Lazarus. Držel kalich v obou rukou, jako by si od něho chtěl vymodlit klid a nasycení. Marně. Hořím jako hlavička zápalky...

Nebyl už nahý a také jinak se změnil.

To staré rozhrkané auto stálo napůl v příkopu, napůl na silnici. Vypadalo to, jako by mělo nehodu.

Z dálky se z šedivého ranního šera přibližoval zvuk motoru a světla velkého vozidla. Když se přiblížilo, ukázalo se, že jde o přeplněný autobus. Na sedadlech se mačkali lidé se zamračenými, ospalými tvářemi. Lidé, kteří jeli do práce.

Lazarus bez problémů pronikl svým hladovým pohledem za špinavá skla oken. Postavil se doprostřed silnice. Jako před několika hodinami, když se také dožadoval, aby ho někdo vzal s sebou. Jen o pořádný kus větší - a nemilosrdnější.

KONEC

Příští svazek 028

Pět dní smrti

Je to závod s časem.
Landru chce za každou cenu získat Liliový kalich zpět. Nemůže uvěřit, že by klenot po svém vítězství nad Felidae měl zase ztratit.
Lilith ví, že jí zbývá málo času, aby - dřív než Landru - našla kalich. Spěchá mu naproti po stopě zkázy a smrti.
A konečně Lazarus plní své poslání, které obdržel od Liliového kalichu: vrátit nesvátost Felidae. Nezadržitelný. Neporazitelný. Neboť jeho tělo spotřebovává energii celého života v nejkratší lhůtě...
??

??

??

??